

Yargı eliyle CHP'ye darbe! Hürriyet için düzen muhalefetine değil sınıf siyasetine!

Sayfa: 8

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Haziran 2026 / Sayı:201 Fiyat: 10 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa OYAK Renault, Gebze Smart Solar, Dilovası Copreci, Dostel, Esitaş, Tuzla Chen Solar fabrikalarından, İzmir'den metal işçilerinden, İtalyan Lisesi ve P&G grevlerinden, SubMed direnişinden ve Lokman Hekim Van Hastanesi işçilerinden haberler

Sayfa: 2-5

NATO'YA KARŞI GENEL GREVE!

NATO kisvesiyle Türkiye'ye gelen, insanlık düşmanı Epstein koalisyonudur! İşçiler emekçiler uyanın! Genel grevle hayatı durdurun ve bu zillete son verin!

İçinden geçtiğimiz emperyalist kapitalizmin çürüme ça-ğında, son dönemde yaşanan krizlerle ve savaşlarla birlikte medeni Batının maskesi çoktan düştü. Ardından ırkçı, sömürücü, katliamcı, soykırımcı emperyalizmin ve Siyonizmin gerçek yüzü çıktı. Tüm dünya bu gerçek yüzü tecavüzcü, sübyancı, yamyam ve katil Epstein'in suretinde gördü. İnsanlık, Filistin'den Lübnan'a, Yemen'den İran'a tüm Batı Asya'yı kana bulayan, doğrudan hedef alarak çocukları katleden, insani altyapıyı tahrip ederek kuşatma ve ambargolarla halkları aç bırakan, insan kaçırmayı devlet politikası haline getiren Trump ve Netanyahu'nun cenahına Epstein koalisyonu adını takti. Dünya halkları Trump ve Netanyahu'nun terörist saldırganlığını, Epstein adasında yaşanan tecavüzcü, sübyancı, yamyam barbarlıkla aynı kefeye koydu. Batı'nın medeniyet adı altındaki canavarlığı ifşa oldu. İnsanların zihninde şekillenen **Epstein koalisyonunun somut hayatta kurumsal bir yapısı, hatta resmi bir adı da var: NATO!**

Kurulduğu 1949'dan beri halkların kanını döken NATO! Türkiye'nin, 1952'de kabul edilmek için, ABD'nin dünyanın öbür ucunda devrim yapan Koreli işçi ve köylülere karşı başlattığı savaşa gençlerini kurban ettiği NATO! Sadece Yugoslavya ve Afganistan'da olduğu gibi resmen taraf olduğu savaşlarda değil, Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da Amerikan emperyalizminin halklara karşı işlediği tüm suçların arkasındaki güç olan NATO! İsrail'in Gazze'deki soykırımının aktif parçası olan NATO!

Tüm üye ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de kurduğu kontrgerilla örgütlenmesiyle devrimcileri ve anti-emperyalistleri işkenceden geçiren, kurşunlayan ve darağacına gönderen NATO! Kontrgerillaya devşirdiği faşist çetelerle Kemal Türkler başta olmak üzere mücadeleci sendikacıları ve işçi liderlerini katleden NATO! Darbelerle ülkenin emekçi halkına kan kusturan NATO! Özellikle 12 Eylül 1980'de "bizim çocuklar" dedikleri paşaların darbesiyle patronların "bugüne kadar işçiler güldü, bundan sonra biz güleceğiz" demesini mümkün

kılacak kadar işçi düşmanı olan NATO! Emperyalistlerin çıkarı için memleketin işçilerini ezen ve ucuz emek olarak tekellere sunarak 12 Eylül'ün izinden yürüyen tüm iktidarların ve tabii ki bugünün istibdadının da tabii olduğu NATO!

İşçi sınıfının yükselişini 1 Mayıs 1977'de Taksim'i kana bulayarak ezmeye çalışan, beslediği faşistlerle Alevilere yönelik Maraş, Çorum, Tokat katliamlarını düzenleyerek, ülkeyi mezhep çatışmasına sokmaya yeltenen ve tüm bunlarla 12 Eylül'ün yolunu döşeyen NATO! 12 Eylül'den sonra Kürt halkını faili meçhul cinayetlerle sindirmeye çalışan, Sivas'tan Gazi'ye katliamlarına devam eden, yakın dönemde Suruç'tan 10 Ekim Ankara katliamına kadar DAİŞ'in tekerlekli mezhepçi çetelerini kanlı planları için istihdam eden NATO! 90'larda Sursurluk kazasıyla, yakın zamanda eski bir kontrgerilla elemanı Sedat Peker'in itiraflarıyla, bir katliam, hırsızlık ve uyuşturucu kaçakçılığı şebekesi olarak ifşa olan NATO! Dönemin kötü ünlü kontrgerilla şefi Mehmet Ağar'ın "bir tuğlayı çekersek yıkılır" dediği duvarın temeli olan NATO! Sömürülen sınıfların ve ezilenlerin katili, **işçi sınıfının kanlı NATO!**

Bu suç örgütü Epstein'in adası gibi Karayiplerin uçra bir yerinde değil! Tam içimizde... Sömürü çarklarıyla işçinin emekçinin hayatının tam ortasında! NATO üyesi ülkelerin kapitalistlerinin fabrikalarında; Bursa'da, Gebze'de, Manisa'da, Trakya'da! Askeri üs ve karargâhlarda; İncirlik'te, Kürecik'te, İzmir'de, İstanbul'da, Ankara'da! NATO ülkemizdeki üsleriyle sadece İsrail'e kalkan olup komşu halklara kan kusturuyor... 15 Temmuz'da halkı katleden NATO beslemesi darbeleri, meclisi bombalayan uçaklara yakıt veren NATO tankerlerini nasıl unutturuz?

İşte şimdi 7-8 Temmuz'da bu NATO, Türkiye'de bir zirve düzenleyecek. Batı Asya'yı köleleştirmeyi konuşacaklar. Bu yolda Türkiye'ye rol biçecekler. Elle tutulur bir tehlike haline gelen üçüncü bir dünya savaşını planlayacaklar! "Millî çıkarlar" diyenlere, sizi "iç cephe" söylemiyle kandırmaya çalışanlara inanmayın. İki dünya savaşında 100 milyon insan öldü! Bu

sefer nükleer imha olacaktır! Ve NATO, İncirlik'te depolanan Amerikan nükleer silahlarla Türkiye'yi bu felaketin tam ortasına atacaktır!

Elbette ki bunları halka anlatmıyorlar. Tam tersine Dışişleri Bakanı Hakan Fidan etekleri zil çalarak Trump'ın da geleceğini duyuruyor. İstibdadın zirvelerinde "dünyanın yüzyıllardır beklediği lider" geliyormuşçasına bir heyecan ve sevinç var. Emekçi halk için ise gelen, Gazze'deki Siyonist soykırımının hamisi, İran'da bir kız okulunu Tomahawk füzeleriyle vurup 168 kız çocuğunu öldüren bir katliamcı, siyahlara, Latinolara ve tüm göçmenlere karşı beyaz üstünlüklü bir ırkçı, İslam düşmanı bir faşisttir. **Gelen Epstein çetesinin lideridir.** Batı emperyalizminin başkentlerinden Ankara'ya gelip toplanacak olanlar da bu çetenin üyeleridir. Emin olun fiziken orada olmasa dahi Netanyahu'nun da gölgesi orada, tüm istekleri masada olacaktır. Öyle pelerinlerle, kukuletalarla değil; koyu renkli, pahalı takım elbiselerle, kravatlarla, sık "döpiyesler"le, topuklu iskarpinlerle gelecekler ve devlet töreniyle karşılanacaklar.

Her dilden, milletten, memleketten bu toprakların işçileri emekçileri yoksulları! Uyanın!

Epstein koalisyonu NATO kisvesiyle insanlığın başına öreceği çorapları konuşmak, yapacağı yeni katliamları planlamak için toplanırken hayat olduğu gibi akmaya devam edemez!

İşçiler emekçiler, Devrimci İşçi Partisi'nin genel grev çağırısına kulak verin! Hayatı durdurun! Sendika ve konfederasyonların bu çağırısı sahiplenmesini sağlayın!

Örgütlü, örgütsüz, mavi ya da beyaz yakalı, her sektörden işçileri ve emekçi halkı, din, dil, ırk, memleket gözetmeksizin NATO'ya karşı genel grev etrafında seferber edelim!

Bu memleketi insanlığın düşmanlarına dar edelim! Bu millet bu zillete son desin!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Umut düzen partilerinde değil birleşik işçi cephesindedir

Dostlar merhaba. Ben Smart Solar fabrikasında çalışan bir işçiyim. Hepsinin bildiği gibi istibdad rejimi CHP içinde büyük bir bölünmeye yol açtı. Üstelik bunu hukuk tanımayan yargı erkinin hukuksuz dayanaklarıyla yaptı. İstibdadın bu hamlesi tabii ki gelecek olan erken seçimde kendisini güçsüz görmesinden kaynaklıdır. Ancak CHP'nin seçimleri kazanması biz emekçilerin de kazanması anlamına mı geliyor bunu da sorgulamamız gerekir. Yükselen işsizlik, hayat pahalılığı, gençlerin geleceksizleştirilmesi, emeklilerin büyük bir yoksullukla mücadele etmesi, işçi sınıfının kazanılmış haklarının tırpanlanması, yasaklanan yüzlerce grev; haliyle emekçi halkın gözünde CHP'nin istibdada karşı bir çözüm alternatifi olarak yükselmesine sebebiyet veriyor. Ayrıca mutlak butlandan doğan kriz Özgür Özel'e göre bir iç CHP krizi değil memleketin demokrasi krizidir. Evet mutlak butlan hukuksuzca gerçekleştirilmiştir. Ancak bu krizin bu kadar büyümesinin tek

sebebi demokrasinin rafa kaldırılması değildir. CHP öncelikle bir sistem partisidir; patron, müteahhit milletvekilleriyle bu sistemin dışlarından biridir. Haliyle halk için ne kadar umut vaat etsede zaafı olan bir partidir. Bu zaafı belediye başkanlarının teker teker AKP'ye

geçerek, istibdadın cephesinde mevzilenmeleriyle kendilerini göstermiştir. Keza mutlak butlana sırtını dayayarak CHP'nin başına geçmiş olan Kemal Kılıçdaroğlu'nu destekleyen, çıkarımı onun yanında gören birçok milletvekili de vardır.

Tüm bu yaşananların ışığında biz emekçiler tabii ki istibdadın bu yasadışı hamlelerini sineye çekemeyiz. Ancak bu durum

biz emekçilerin bir patron partisi olan, belediyelerinde emekçileri ezen, grevlerini kırmaya çalışan, orta vadeli programı savunarak İngiliz Mehmet'e örtülü destek veren, emekçilerin haklarını tırpanlayan torba yasalarda oyları olan CHP'yi destekleyeceği anlamına gelmemelidir. Zira istibdad işçi sınıfına karşı yıllarca hukuksuzluk yaptı, patronları kollayan yasalar çıkardı, grevler yasakladı, hakkını arayan işçilere kolluk kuvvetlerini gönderdi. Ve tüm bu saldırılara rağmen işçi sınıfı kimseye biat etmeden, kimseye borcu olmadan ne kazandıysa söke söke, mücadele ederek, barikatları yararak kazandı. Bizim yolumuz ister laik olsun ister İslamcı olsun bütün burjuva partilerinden kopan Birleşik İşçi Cephesidir. Bugün bu cepheye daha çok ihtiyaç duyduğumuz günlerdir. Çünkü bu cephenin yokluğu istibdada bu saldırıları yapma fırsatı vermiştir ve verecektir.

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

Kriz ve siyasi müdahaleler: Fatura emekçilere kesiliyor!

Her şeyden önce işçi sınıfı olarak ülkenin içinde bulunduğu ekonomik koşulların son derece kırılgan olduğunun farkındayız. Siyaset alanında yaşanan her gelişme, en küçük açıklamalar ve alınan her karar bile ekonomiyi doğrudan etkilemekte; emekçilerin yaşamını belirleyen fiyatlar, ücretler ve piyasa dengeleri üzerinde ciddi dalgalanmalara yol açmaktadır. Son dönemde gündeme gelen "mutlak butlan" kararı da bu kırılgan yapıyı daha da derinleştirme potansiyeli taşımakta, finansal piyasalarda belirsizliği artırmaktadır. Nitekim 22 Mayıs Cuma sabahı borsada yaşanan sert düşüş, bu tür siyasi müdahalelerin ekonomik sonuçlarını açık biçimde ortaya koymuştur.

Bu tablo, kapitalist düzenin krizlerinin faturasının her seferinde işçi sınıfına kesildiğini bir kez daha göstermektedir. Ekonomideki her dalgalanma, sermaye sınıfının çıkarlarını korumaya dö-

nük siyasal ve ekonomik kararlar, en sonunda emekçilerin sofrasına yoksulluk, işsizlik ve güvencesizlik olarak geri dönmektedir. Milyonlarca emekçi yaşam mücadelesi verirken, ülkenin kaynakları sermaye sınıfının çıkarları doğrultusunda şekillenmektedir.

Uzun süredir emekçilerin örgütlenme ve mücadele hakkının bastırılmadığı bir düzenden söz etmek giderek zorlaşmaktadır. Grevlerin "milli güvenlik" ve "kamu yararı" gerekçeleriyle yasaklanması (ertelenmesi), işçi sınıfının en temel mücadele araçlarının bile baskı altına alınabildiğini göstermektedir. Bugün bir siyasi partiye yönelik müdahale olarak tartışılan gelişmeler ise, yalnızca siyasal alanın değil, emekçilerin tüm toplumsal hak arama ve örgütlenme kanallarının da baskı altına alınabileceğini ortaya koymaktadır. Bu durum, sınıf mücadelesinin yalnızca ekonomik alanda değil, siyasal alanda

da derinleştiğini göstermektedir.

Bugün Türkiye'de milyonlarca emekçi; açlık sınırının altında kalan ücretlerle, güvencesiz çalışma koşullarıyla ve her geçen gün artan hayat pahalılığıyla yaşam mücadelesi vermektedir. Emekliler en temel ihtiyaçlarını karşılayamaz hale gelirken, işçiler, memurlar, öğretmenler, hemşireler ve diğer emekçi kesimler yoksulluğun sınırında değil, doğrudan içinde yaşamaya zorlanmaktadır. Bu düzen, üretimi yaratanların değil, üretim üzerinde kontrol sahibi olan sermaye sınıfının çıkarlarını korumaktadır.

Böylesi bir ekonomik sömürü düzeni derinleşirken, siyasal alana yönelik her müdahale aynı zamanda emekçilerin yaşam koşullarını daha da ağırlaştırır sonuçlar doğurmaktadır. Belirsizlik ve kriz hali, her zaman olduğu gibi en çok işçi sınıfını vurmakta; işsizlik artmakta, ücretler erimekte ve sosyal haklar geriye gitmektedir.

Bu nedenle mesele, doğrudan işçi sınıfının yaşamını belirleyen düzen meselesidir. Emekçilerin çıkarı, demokrasiye ve temel haklara yönelik her türlü müdahaleye karşı ortak ve bağımsız bir sınıf tutumunun geliştirilmesini zorunlu kılmaktadır. Bugün yaşananlara karşı çıkmak, yarın daha ağır saldırıların önünü kesmek işçi sınıfının kendi birleşik mücadelesini kurması ve güçlendirmesi ile mümkündür.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Yaklaşan toplu sözleşmemizde en önemli talebimiz vergide adalet olacak!

Merhaba dostlar. Fabrikamızda yavaş yavaş toplu sözleşme sürecimiz yaklaşıyor. Ekim ayı yürürlüklü olan sözleşmemiz için hazırlanmaya ve ön çalışmalar yapmaya başlayacağız. Fabrikada hepimizin gündemi olan vergi adaletsizliğini sözleşmemizde önemli bir talep olarak gündeme getirmek istiyoruz. Her ay maaşımız vergi dilimleri sebebiyle eridikçe eriyor. Dördüncü ay itibarıyla bütün fabrika yüzde 27 vergi dilimine girdik. Bizim bir aylık kazancımızı bir akşam yemeğinde

harcayan patronlar ise bu kadar vergi vermiyorlar. Bu adaletsizliğe dur demek için ilk olarak örgütlü olmak gerekiyor. Biz Chen Solar işçileri olarak örgütlü gücümüze ve birliğimize güveniyoruz. Bir önceki toplu sözleşmemizde vergi ile ilgili emsal kazanımlar elde etmiştik. Şimdi o kazanımlarımızı daha da ileriye götürerek vergi yükünü patronlara yüklemek için var gücümüzle mücadeleye edeceğiz. Bugüne kadar asla kaybetmedik, bu kavgadan da zaferle çıkacağımıza inancımız tam!

Dilovası Copreci'den bir işçi kadın

Sermayeye karşı tek yumruk: Sınıfını bil, örgütlen

Merhaba yoldaşlar. Bir yabancı sermaye işyeri olan fabrikamızda durumlar sıkıntılı ilerliyor. Bizim patron sendikasıyla için, kâr oranlarının daha yüksek olacağı bir yere kaçmak için hamleler yapacak gibi duruyor. Biz de sendikacı olduğumuzdan sonraki kazanımlarımıza sahip çıkmak, krizi bahane edip bizden haklarımızdan "fedakarlık" bekleyen patrona karşı birliğimizi korumak, bir yandan da işyerimiz taşınırsa sendikamız, güvencesiz fabrikalar cenneti ülkemizde gelecek yıllarımızı kara kara düşünerek aylarımızı geçiriyoruz. Fabrikalarda eğitimlerimizde defalarca gündeme aldığımız bir konu var. Mücadeleci sendikaların örgütlü olduğu, iyi haklara sahip olduğumuz fabrikalarımız kurtarılmış bölgeler değil. Bizim işimizi iyi, maaşımız görece yüksek olduğunda, bizim çocuklarımız okula tok gidebildiğinde, biz ev sahibi olabildiğimizde tüm sorunlar çözülüyor, dünya daha

güzel bir yer olmuyor. İşçi sınıfı bir sınıf olarak kazanır, bir sınıf olarak kaybeder. Bir fabrikada kazanım sağladığımızda evet, tüm sınıfa mal olur fakat kapitalist sistem devam ettiği sürece her bir kazanım sürekli risk altındadır. Aynı bizim fabrikada şu an yaşadığımız gibi. Sermaye imkanı varsa ucuz alternatiflere doğru yelken açma eğiliminde. Açlık ücretleri ve sefalet normalleşmişken bizim yoksulluk sınırının altındaki bu görece yüksek ücretimiz hak etmediğimiz kadar fazlamış gibi görünüyor. Yoldaşlar, biz emekçilerin sahip olduğumuz hakları korumak için de gelecekte kazanacağımız zaferlere ulaşmak için de tek yolu sınıfını bilmek ve örgütlenmektir. Sınıf kardeşlerimizin acısına da zaferine de ortak olmalı, tek yürek, tek yumruk hareket etmeliyiz. Biz işçiler bizleri bölen, ayrıştıran yapay ayrımlara kanmamalıyız. Birleşen işçiler yenilmezler! İşçiler birleşin ayrı gayrı yok!

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

Dünyanın tüm işçileri birleşin!

Yoldaşlar,
Biliyorsunuz ki çok yakın bir zamanda Temmuz ayında Ankara'da NATO zirvesi yapılacak. Bu söyledikleri gibi normal bir toplantı değildir. NATO'nun da haberlerde gösterdiği gibi Türkiye'ye gelen füzelere önleme gibi masumane bir niyeti yoktur. NATO eli kanlı bir savaş örgütüdür. Filistin'deki soykırımı destekleyen, İran'ı yok edip İsrail'e güvenli bölge oluşturmaya çalışan bir örgüt. Türkiye'de toplanacak olmalarının işçi sınıfına hiçbir şekilde yararı yoktur. O masada ABD emperyalizmi ve diğer emperyalist ülkelerin çıkarları konuşulacak, yeni savaşlar konuşulacak. Türkiye'nin hâkim sınıfları da kendi pazarlıklarını yapıp tüm yükü yine emekçi halka yükleyecekler. O masanın bedelleri emekçi halka ödetilecek.

Bizler 1 Mayıs'ta "NATO'dan çık, NATO'yu yık!" pankartları ve sloganlarıyla yürüdük. Çünkü NATO bizim baş düşmanımız. Dünyanın hâkim sınıflarının çıkarları her gün her an değişir değişiyor da fakat biz işçi sınıfının çıkarları her daim ortaktır. Filistin'de soykırımın son bulması, İran'ın haklı savaşında kazanması da bizim çıkarımızdır. Bunu sağlayacak olan da işçi sınıfının siyasetidir. Dünyaya barışı getirecek olanda bu düzeni yıkıp kendi iktidarımızı kuracak olanda bizleriz. Sadece kendi memleketimizde değil tüm dünyada emperyalizmin sonunu getirmek için dünyanın bütün işçileri olarak birleşip mücadele etmeliyiz.

O zaman NATO'yu da emperyalizmi de yok edeceğiz!

İzmir'den metal işçisi bir kadın

Tertemiz siyasetin adresi belli: İşçi sınıfının devrimci siyaseti

Merhaba emekçi dostlar, yoldaşlar. İktidarın CHP'ye yönelik yaptığı hamle ile bayram boyunca bir elimiz telefonda bir gözümüz haberlerdeydi. Merak ettiğimiz şey, muhalefetin mutlak butlan davasıyla kavgaya tutuşturulması değildi sadece. Bizim için önemli olan şey, her kavganın her krizin faturasının işçi sınıfına, yani bize yansıtılacak olması. CHP bir düzen muhalefeti, yani bu düzenle bir derdi yok. Bu düzenle derdinin olmayışını her önemli dönemde bize göstermedi mi? 2024 seçimlerinden sonra "şimdi ekonomiyi düzeltme zamanı" diye Mehmet Şimşek'in OVP'sinin savunucusu olmadılar mı? Normalleşme adı altında kavga dövüş ettikleriyle sarmaş dolaş el sıkışmadılar mı? ABD'nin İran'a saldırılarında salyalar akıtarak ABD'nin ve NATO'nun sözcülüğünü yapmadılar mı? Şimdi emekçi kardeşlerime soruyorum: Bu muhalefet mi biz emekçi halkın çıkarlarını savunacak? Bu muhalefet mi her geçen gün daha fazla yoksullaşan işçi sınıfına umut olacak? Olamazlar, çünkü AKP nasıl sermayenin koruyucusu ise CHP de bir o kadar sermayenin hizmetkârı. AKP nasıl emperyalizmin utanç sözcüsü ise CHP de bir o kadar emperyalizm bayraktarı. İşte bu yüzden AKP nasıl biz işçiler emekçiler için umut değilse CHP de değil. Özgür Özel Ankara Güvenpark'ta partililere seslendiği konuşmasında şöyle söylemişti: "bir binamız yok, paramız

yok, otobüsümüz yok..."

Bizim hiçbir zaman binamız, otobüsümüz olmadı. Bizi bir araya getiren şey onlarda olduğu gibi maddi çıkarlar, binalar, milyonluk arabalar, koltuklar değil. Biz ekme kavgasında biriz, tek sermayemiz de örgütlülüğümüz. İşte bu tertemiz, yalansız dolansız sınıf siyasetimizi büyütürsek bugün işimizi, aşımızı, ekmeğimizi; yarın hürriyetimizi kazanırız!

Dilovası Dostel Makina'dan bir metal işçisi

Memlekete hürriyet işçilerle gelecek!

Ben, Dilovası'nda Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu Dostel Makina fabrikasında çalışan bir metal işçisiyim. İstibdad rejimi güç kaybettiğe ve tek başına eskisi gibi seçim kazanamadıkça, 12 Eylül darbecilerinin yolundan giderek 21 Mayıs'ta CHP'ye darbe yapmış ve Kemal Kılıçdaroğlu'nu CHP'ye kayyum olarak atamıştır. İstibdad, muhalefeti kendi dizayn ederek kimin seçimlere katılacağını, kimin katılamayacağını, kimin hapis yatıp kimin yatmayacağını eline geçirdiği yargı ile belirler duruma gelmiştir.

2023 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde istibdada karşı Kemal Kılıçdaroğlu'na oy vermeyenleri hainlikle suçlayıp kurtuluşumuzun Kemal Kılıçdaroğlu olduğunu düşünenler, bunların içinde sol ve hatta sosyalist hareketlerin çoğu da vardı, bugün Kılıçdaroğlu'nu "Hain Kemal" diye protesto ediyor.

CHP Genel Başkanı Özgür Özel, 2024 yerel seçimlerinde hezimete uğramış ve halktan güvensizlik oyu almış istibdadın üstüne gitmek, onu erken seçime zorlamak yerine normalleşme/yumuşama süreciyle Erdoğan'la flörtleşmeye başlamıştı. Bu, Özgür Özel'in özel tercihi değildi; Mehmet Şimşek'in işçi düşmanı Orta Vadeli Programı'nın seçim gölgesi olmadan uygulanmasını isteyen tekeli büyük burjuvazinin tercihiydi. İngiliz Mehmet'in

işçi düşmanı OVP'sine o gün zeval gelmesin diye normalleşmeye, yumuşamaya çalışan Özgür Özel'e bugün "Özgür gelecek, özgür Türkiye!" diye arka çıkılıyor.

İzmir Büyükşehir Belediye Başkanı CHP'li Cemil Tugay, İzmir'de belediye işçilerinin grevinde grev kırıcılığı yaparken ne Kemal Kılıçdaroğlu'ndan ne de Özgür Özel'den bir tepki vardı. İzmir'de yaşanan grev kırıcılığına kör, sağır, dilsiz olmuşlardı. Geçmişte "Kılıçdaroğlu bizi kurtaracak" deniliyordu; şimdi ise aynı sözler Özel için söyleniyor...

Bütün bu olan bitene bir işçi gözüyle baktığımda, düzen siyasetinden uzaklaşarak işçi sınıfının siyasetini ve işçilerin sesini yükseltmek gerektiğini düşünüyorum. İstibdadın CHP'ye yaptığı darbeden sonra herkes haktan, hukuktan, anayasadan bahseder oldu; ancak işçi için hak, hukuk, anayasa söz konusu olduğunda düzen siyasetinin tüm renkleri adeta üç maymunu oynuyor. Örneğin, istibdad bu anayasadan darbe anayasası olduğunu ve değişmesi gerektiğini söylüyor; ancak "darbe anayasası" dedikleri bu anayasayı bile uygulamıyor. Bu anayasaya göre grev kırıcılık suçtur; fakat Smart Solar patronu grev kırıcılık yaparken anayasadan kırıntısı dahi uygulanmıyorken istibdad, bir gece aldığı kararlarla Green Transfo Energy, GE Grid Solutions, Be-

kaert... gibi grevleri yasaklarken düzen siyasetinden çıt çıkmıyor.

Ya da 2014'te meydana gelen Soma Maden Katliamı'nda, kamu görevlilerinin yargılandığı dava düşürülüp katliamda dahil bulunan kamu görevlileri cezalandırılmadan dosya kapatılırken, Soma Katliamı davasında bugün yargılanan hiçbir sanık tutuklu değildir. Buna karşın, davanın avukatlarından Selçuk Kozağaçlı ve Can Atalay ise çeşitli bahanelerle tutukludur.

Memleketin dört bir yanını maden alanı ilan edilmiş; emperyalist burjuvalara memleketin yer altı ayrı, yer üstünde biz işçilerin canı ayrı peşkeş çekilmiştir. Erzincan İliç'teki maden katliamında, 10 milyon metre küp siyanürlü toprağın altında kalarak hayatını kaybeden 9 işçinin hesabı hâlâ sorulmuş değil. ÇED raporunu imzalayanlar yargılanmıyor, SSR Mining adlı Amerikalı şirket ise

pılını pırtını toplayıp hiçbir ceza almadan gitti.

Düzen siyasetinde "Adalet olmazsa yatırımcı gelmez" diyorlar ya; tam tersi, adaletin olmadığı yerde yerli ve yabancı patronların iştahı daha da kabarıyor. İşçinin grevine yasak getirildikçe, iş cinayetlerinde cezasızlık sürdükçe, patronlar canı istediği gibi işten çıkardıkça ve örgütlenen işçilerin sendikal davalarını uzattıkça, mahkemeler de bu davaları sürüncemede bıraktıkça, patronların iştahı daha da kabarıyor.

Biz işçiler, emekçiler olarak ne zaman düzen siyasetinden kopup işçi sınıfı olarak örgütlü bir şekilde mücadele ettiğimizde, işte o zaman hakkımızı da alıyoruz; işlemeyen adaleti de anayasayı da işler hale getiriyoruz. Grev kırıcılığı yapan Smart patronunu da bir gecede grev yasağı getiren istibdad karşı Green Transfo Energy, GE Grid Solutions, Be-

kaert... gibi grevleri yasaklarken düzen siyasetinden çıt çıkmıyor.

Geçen yıl, istibdadın bir vekilinin şirketi olan Fernas Madencilik'te çalışan maden işçileri hakları için Ankara'ya yürüdüklerinde de haklarını aldılar. Bu yıl ise Doruk maden işçileri, verilmeyen alacakları için Ankara'ya yürüyerek istibdadın bakanlarını ip gibi dizip haklarını söke söke alabildiler. Migros depo işçileri, Polonez işçileri direnişe geçtiğinde de haklarını aldılar.

Memleketin dört bir yanını sarmış olan sömürgeci burjuvazinin maden şirketlerine karşı köylüler, doğasına ve toprağına sahip çıkarak tüm engellemelere rağmen kazanımlar elde ediyor. Bir gecede Bilgi Üniversitesi'ni kapatan istibdad karşı öğrenciler, okullarına sahip çıkarak mücadeleyle üniversitelerini geri alıyor.

Zor olan örgütsüz hayatı yaşamak, zor olan düzen siyasetinden medet ummaktır. Biz işçi sınıfı olarak sınıfla birlikte hareket ettiğimizde, düzen siyasetinden uzaklaşıp kendimizden gelen gücü kullandığımızda adaleti de sağlıyoruz; görmeyen gözlerle mücadelemizi gösteriyoruz, duymayan kulaklara sesimizi duyuruyoruz, bilmeyenlere de işçi sınıfının ne olduğunu öğretiyoruz. Bu memlekete de dünyaya da hürriyet işçilerle gelecek.

P&G işçileri Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nin ortasında çoban ateşini yaktı!

Gebze Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan DİSK'e bağlı Lastik-İş'te örgütlü olan Fairy, Alo ve Ariel gibi markalar için deterjan üreten Procter & Gamble (P&G) fabrikası işçileri 12 Mayıs tarihinde greve çıktı. P&G patronunun greve çıkılan tarihe kadarki süreçte son teklifi %5 oranında zamdı. 6 aylık enflasyonun üçte birinin bile altında kalan bu teklifle işçilere yoksulluğu dayatan patronu P&G işçisinin örgütlü ve üretimden gelen gücüyle karşılaştı.

İşçiler enflasyon oranında zam talep ediyordu. Aslında hedefleri zam almak değil mevcut ücretlerini ve haklarını korumaktı. İşçilerin iyi niyetine patron enflasyon altı

zam teklif ederek ve mevcut bazı yan hakları işçilerin elinden almayarak çalışarak saldırganca karşılık verdi.

Bugünlerde grevin 20. günü geride kaldı. İşçi sınıfının onurlu mücadelesini yürüten P&G grev çadırından kalabalık ve coşku hiçbir gün eksik olmadı. Grevin 19. gününde Kurban Bayramı vesilesiyle grevci işçiler, eşleri ve aileleri ile grev çadırında buluştu. Bayram günü sınıf dostları, sınıf kardeşleri de P&G işçisini yalnız bırakmadı, grev alanı bayram yeri oldu. Sevgi, mücadele ve dayanışma ile bayramlaştı.

P&G fabrikasında yaşananlar münferit bir olay değil. Aynımsın

memleketin dört bir yanında işçilerin tamamı yaşıyor. Mehmet Şimşek'in Orta Vadeli Programı ile patronlar planlı, örgütlü bir şekilde saldırıyor. Bizim ise bu sal-

dırımı önce P&G'de sonra da her yerde yenmemiz gerekiyor.

Devrimci İşçi Partisi olarak P&G işçisinin grevini destekliyor, başarıya ulaşması için mücadeleyi

hep beraber büyütme üzere tüm halkımızı davet ediyoruz. P&G grevi sınıf dayanışması ile kazanacak! Kazanan işçi sınıfının tamamı olacak!

Gebze P&G greviden bir işçi

İşçiler için tek seçenek örgütlü mücadele!

Grevimizin 22. günündeyiz, birlik ve beraberliğimiz ve dayanışmamız günden güne artıyor.

İşçi sınıfı örgütlü mücadele ettiği sürece başaramayacağı, üstesinden gelemeyeceği hiçbir şey yok sadece buna inanmamız lazım. İşçi sınıfının kendisinden başka dostu olmadığını, sermaye ile ancak örgütlü mücadele edebileceğini bilmeli.

P&G'deki grevimiz fabrikamızdaki ilk grevimiz. Grev bir okul gibi ilk günden itibaren o kadar çok şey öğrendik ki! Bir kaos içinde sürekli iş mesai koşuşturma başka bir şey görmez olmuş

insanlar, bırakın diğer fabrikaları, farklı bölümlerde çalışan arkadaşlar bile birbirine uzak kalmış. Bu grev önce fabrikamızdaki tüm arkadaşların dayanışma ve birliğini arttırdı, diğer fabrikadaki işçi kardeşlerimizin ziyaretleri sınıf bilinci oluşturmaya başladı.

Diğer fabrikalardaki arkadaşlarımızın ziyareti çok önemli idi, birbirini tanımayan belki ilk defa birbirini görmüş arkadaşların sıcak, samimi ve bir çıkar beklemeden sohbetleri ziyaretleri destekleri bizlere ve arkadaşlarımıza çok şey kattı. Eskiden biz temsilciler grev yerlerini ziyarete

gider fabrikamızdan da az sayıda arkadaşımız katılırdı.

Şimdi dayanışmayı yaşayan arkadaşlar, "Başkan! Nerde eylem var, nerde grev var, hep birlikte gidelim!" demeye başladı. İşçi sınıfı o kadar birbirinden uzak tutulmuş ki hepimiz bir fanus içinde kendi dertlerimiz ile uğraştırılmışız. Bu kadar hukuksuzluğun, adaletsizliğin olduğu, kazanılmış haklarımıza anayasal haklarımıza bile mücadele ile ulaşabildi-

ğimiz bir dönemde, tek seçenek örgütlü mücadele!

İş yerlerinde sosyal hayatımız-

da toplumun her kesimi sendikali olmalı; işçisi, çiftçisi, esnafı, ressamı, öğretmeni mühendisi!

Dilovası Ravive Kozmetik işçi katliamı davasında ikinci duruşma: İşçi avukatlarının taleplerine ret, sanıklara tahliye

Kocaeli Dilovası'nda, üçü çocuk yaşta altı kadın, toplam yedi işçinin yanarak hayatını kaybettiği Ravive Kozmetik katliamının ikinci duruşması, 20-21 Mayıs 2026 tarihlerinde Kandıra'daki Kocaeli Ceza

İnfaz Kurumları Kampüsü'nde görüldü. Mahkemeden tutuklu yargılanmakta olan üç sanığa çıkan tahliye kararları acılı ailelerin ve davanın takipçisi emekçi halkın yarasına tuz bastı.

İkinci duruşmanın birinci

gününde, hayatını kaybeden işçilerin yakınlarına destek vermek amacıyla Birleşik Metal-İş, Nakliyat-İş, Petrol-İş sendikalarından ve siyasi partilerden temsilciler bir araya gelerek basın açıklamaları

gerçekleştirdi. Ancak iki gün süren duruşmanın sonunda, katliamın sorumlularından yalnızca birine ev hapsi olmak üzere, yurt dışı çıkış yasağı ve adli kontrol gibi şartlarla ödül vericesine tahliye kararı verildi.

İşçilerin avukatlarının talepleri reddedildi

Duruşmada söz alan işçi avukatları, katliamın baş sorumlularından olan ve tutuklu bulunan Ali Osman Akat hakkında "olası kast" kapsamında suç duy-

urusunda bulunulmasını ve ek savunma istenmesini talep etti. Fakat bu önemli talepler mahkeme heyeti tarafından reddedildi. Avukatlar ayrıca, bu davanın Türkiye işçi sınıfı açısından taşıdığı tarihi öneme vurgu yaparak, duruşmaların neredeyse dağ başı diye tabir edilebilecek Kandıra'daki cezaevi yerleşkesinden alınarak Gebze'ye taşınmasını talep etti. 21 Mayıs'taki duruşmanın sonunda dava 21 Temmuz 2026 tarihine ertelendi.

Ölümcül ihmaller, sanıklar arası şüpheli para transferleri, sanıklara tahliye!

İşçi avukatları ve katledilen işçilerin aileleri, suçluların yaşanan katliamı ciddiye almayan tavırlarına mahkemenin tepkisiz kalmasını ve sanıklara ödül gibi verilen bu tahliye kararlarını

asla kabul etmediklerini dile getirdi. Mahkeme tarafından her bir detayıyla acilen incelenmesi gereken ve birçoğu ayyuka çıkmış, incelenmeyi bekleyen rüşvet çarkları, faillerin hesaplarındaki yüklü para transferleri ve İSG firmasının ölümcül ihmalleri ortadayken duruşmaların seyri yargının tarafsızlığını bir kez daha ispatlamıştır.

Bizler Türkiye işçi sınıfı olarak Dilovası işçi katliamının sorumlularının en ağır cezaları almasını sağlamak için bu davanın takipçisi olmak zorundayız. Soma'yı ve Hendek'i unutmamalı; işçilerin adeta bir can pazarında, ucuz emek gücü olarak harcanmasına karşı durmalıyız. Patronlara hizmet eden yargı kendi tiyatrosunu çeviredursun, bizler bu keyifliği teşhir etmeye devam edecek ve çalışırken öldürülen tüm kardeşlerimizin hesabını kendimiz soracağız.

İtalyan Lisesi'nde grev kazandı! Hak verilmez, mücadeleye alınır!

İstanbul Özel İtalyan Lisesi öğretmenlerinin Tez-Koop-İş sendikası öncülüğünde 123 gündür sürdürdüğü grev kazanımla sonuçlandı. Aylar boyunca imzadan kaçan okul yönetimi, grevin resmî olarak sona ermesi için gerekli tutanakları 2 Haziran'da imzaladı. "Dersimiz grev!" diyerek yola çıkan öğretmenler, hem İtalyan devletine hem grev kırıcı Millî Eğitim Bakanlığına (MEB) gerekli dersi verdi.

Özel İtalyan Lisesi emekçileri, ikinci dönemin ilk günü olan 2 Şubat'ta greve çıkmıştı. Yoksulluk sınırının altında ücret dayatmasına, Türk öğretmenlerle İtalyan öğretmenler arasındaki ayrımcı uygulamalara, sendikal haklarının tanınmamasına ve özel okul patron düzeninin keyifliliğine karşı mücadele ettiler. İtalyan Lisesi'nin grevci öğretmenleri, böyle bir mücadeleye girerek Türkiye tarihinde ilk kez imza attılar. 1969 yılındaki büyük Türkiye Öğretmenler Sendikası grevinde bu yana en dikkat çekici ve uzun soluklu öğretmen direnişle-

rinden biri olması bir yana, Türkiye'deki ilk özel okul öğretmen grevi olarak da tarihe geçti. 123 gün boyunca süren grev, aynı zamanda Türkiye tarihinin en uzun öğretmen grevi oldu.

Grevin başından beri öğretmenler, grev çadırında, İtalya Başkonsolosluğu ve büyükelçiliği önünde basın açıklamaları düzenledi. Sınıf dostlarının dayanışmasıyla birlikte öğretmenlerin mücadelesi daha da soluk kazandı. İtalyan Lisesi grevi sadece öğretmen grevi olmaktan çıkıp tüm emekçi halkın grevine dönüştü. Öğretmenler tüm grev boyunca derslerin sadece sınıflarda öğrencilere değil; aynı zamanda grev çadırında, basın açıklamalarında, 1 Mayıs meydanlarında, 8 Martlarda da verilebileceğini gösterdi. Biz de mücadelelerinde her daim kendilerinin yanında olmaya, seslerini memleketin dört bir yanındaki sınıf kardeşlerine ulaştırma-ya çalıştık.

Okul yönetimi aylar boyunca sendika ile toplu iş sözleşmesi imzalamaktan kaçındı. 26 Mart'ta

okul yönetimi ile öğretmenler arasında uzlaşma sağlanmış olmasına rağmen yönetim, öğretmenlere hiçbir hukuki güvencesi olmayan bir tutanağı imzalatmaya çalıştı. Buradaki amaç, öğretmenlerin kararlılıkla sürdürdükleri grevi kırmak ve öğretmenlerin mücadele sonucu kazandıkları hakları garanti altına almalarını engellemektir. Ancak öğretmenler, toplu iş sözleşmesi imzalanmadan grevin bitmeyeceğini kararlılıkla gösterdiler. Bugünkü kazanım, mücadelede ısrar etmenin önemini gösteriyor.

Bu süreçte MEB'in tutumu da unutulmamalı. Türkiye'deki öğretmenlerin hakkını koruması gereken Bakanlık, Türk hocaların değil İtalyan Lisesi yönetiminin yanında saf tuttu. Grevdeki öğretmenlerin yerine geçici öğretmen görevlendirerek açıkça grev kırıcı bir rol üstlendi. Öğretmenler, bu saldırıya rağmen yine de

başlattıkları onurlu mücadeleyi sürdürdü. İstanbul İl Millî Eğitim Müdürlüğü de dahil olmak üzere birçok yerde bu haksız karara karşı sendikaları Tez-Koop-İş'in öncülüğünde eylemler düzenleyerek saldırılarla yılmadıklarını gösterdiler.

123 gün boyunca grevlerinde ısrar eden Özel İtalyan Lisesi öğretmenlerinin deneyimi, özel eğitim kurumlarında çalışan tüm eğitim emekçilerini mücadeleye teşvik etmesi, bu alanda sendikal

mücadelenin mümkün olduğunu göstermesi bakımından çok önemli bir grev oldu. Öğrencilerinden milyonlarca lira alıp öğretmenlerine sefaleti reva gören özel okul patronları ve onların yanında saf tutan MEB için hiçbir şey eskisi gibi olmayacak!

Yaşasın İtalyan Lisesi grevi!
Yaşasın eğitim emekçilerinin örgütlü mücadelesi!
Yaşasın sınıf dayanışması!

SubMed işçisinin haklılığı mahkeme kararıyla da tescillendi! Toplu sözleşme masası kurulsun! Atılan işçiler geri alınsın!

Tekirdağ Velimese'de bulunan SubMed fabrikasında Petrol-İş sendikası bir süre önce toplu sözleşme yetkisini almış, patron hem yetkiye itiraz etmiş hem de öncü işçileri işten atarak sendikal hakları gasp etmişti. Bu saldırıya karşı fabrika önünde devam eden direnişin 177. gününde Petrol-İş sendikasının yetkisi mahkeme kararıyla kesinleşti. Bu kararın ardından Petrol-İş sendikası, farklı fabrikalardan işyeri temsilcileri ve işçilerin katılımıyla SubMed önünde bir basın açıklaması gerçekleştirerek patronu mahkeme kararını tanımaya çağırdı. Direniş çadırı kurulurken olduğu gibi mücadelenin çok önemli bir aşamasının kazanıldığı anda da Devrimci

İşçi Partisi oradaydı.

İşçiler halaylar ve sloganlarla bu kazanımı kutladı. Petrol-İş sendikası adına Mali Sekreter Mehmet Kaya bir konuşma yaptı; Trakya Şubesi Başkanı Ümit Çetintaş da bir basın açıklaması okudu. Basın açıklaması sırasında patronun şoförünü aracılıyla gönderip, aracı işçilerin üzerine sürerek yapmaya çalıştığı provokasyon da işçiler tarafından boşa çıkarıldı. Basın açıklaması boyunca servislerin ve içerideki araçların çıkışına izin verilmedi. Açıklama sonrasında yol açılıp araçların çıkışı için bir koridor oluşturulduğunda patronun kısırtma amaçlı gönderdiği fedailerin yuhalanırken, vardiyalarından çıkan işçiler al-

kışlarla uğurlandı.

SubMed işçisinin haklılığı ve Petrol-İş sendikasının yetkisi mahkeme kararları ile tescillen-

miş durumda. Petrol-İş sendikasının ve SubMed işçisinin talebi net: Toplu sözleşme masası kurulsun! Atılan işçiler geri alınsın!

İçerideki işçiler için bugün her zamankinden daha fazla sendikalarına üye olma ve sahip çıkma zamanı!

Özel Lokman Hekim Van Hastanesi sağlık işçileri bir kez daha kazandı

Özel Lokman Hekim Van Hastanesi'nde sendikalaştıkları için işten atılan sağlık işçileri, 18 Mayıs'ta görülen davada patronun sendika düşmanı saldırısına karşı yürüttükleri hukuki mücadeleyi bir kez daha kazandı. Yerel mahkeme, Lokman Hekim patronunun sendika düşmanlığını tescilledi. İşçiler kıdem tazminatlarını, dört aylık

boşta geçen süre ücretlerini ve 12 aylık sendikal tazminat hakkını kazandı.

Hastane işçileri, düşük ücretlere ve ağır çalışma koşullarına karşı 2024 yılında Türk-İş'e bağlı Sağlık-İş sendikasında örgütlenmeye başlamıştı. Hastane yönetimi ise sendikal örgütlenmeyi kırmak için öncü işçileri "performans

düşüklüğü" bahanesiyle işten atmıştı. İşçiler geri adım atmayarak, sendika öncülüğünde hukuki mücadele başlatmıştı. Daha önce de yerel mahkemelerde işçiler lehine kararlar verilmiş ancak kararlar istinaf aşamasında bozulmuştu. Lokman Hekim patronu hukuki süreci uzatarak işçilerin iradesini kırabileceğini sandı. Ancak evde-

ki hesabı çarşıya uymadı.

Lokman Hekim işçilerinin mücadelesi; özel hastanelerde düşük ücret, güvencesizlik, ağır çalışma koşulları ve patron baskısı altında çalışan doktorlar da dahil olmak üzere tüm sağlık emekçilerine yol göstermektedir. Sendikasızlığın kural haline getirildiği, sendikal

örgütlenme bakımından adeta çorak tarlaya çevrilmiş özel hastanelerde bu kazanım; iş, aş, hürriyet mücadelesinin kök salabileceğini göstermiştir. Lokman Hekim işçilerinin açtığı yol, tüm özel hastane emekçileri için izlenmesi gereken yoldur.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi:

NATO'ya karşı GENEL GREVE! İşçi sınıfının kanlısı, ezilen halkların katili, soykırım suçlusu NATO'dan çık! NATO'yu yık!

7-8 Temmuz 2026 tarihlerinde Ankara'da zirve gerçekleştirecek olan NATO, dünyanın en büyük ve kanlı terör örgütüdür. Bu kanlı örgüt Yugoslavya'dan Afganistan'a resmen girdiği, Ukrayna'dan İran'a ve nihayet Gazze'deki Siyonist soykırma fiilen tarafı olduğu savaşlarla dünyayı kana bulamaktadır. Bu savaşlar emperyalizmin çıkarları doğrultusunda, insanlığı yok oluştürecek bir barbarlığa, bir Üçüncü Dünya Savaşı'na giden yolun taşlarını döşemektedir. Türkiye'nin bu emperyalist terörist örgüte üye olması bir utançtır, Ankara'nın eli kanlı liderlere ev sahipliği yapması kabul edilemez. NATO'nun ikinci büyük ordusu olmakla övünülemez. Bu gücün NATO ile emperyalizmin hizmetine sunulması reddedilmelidir. **Emperyalizme tek kurşun tek asker yok!**

NATO ezilen halkların katilidir, Gazze'deki Filistin halkına yönelik Siyonist soykırımın failidir. Siyonistleri yanına alarak İran halkını yurdunu "yerle bir etmek"le tehdit eden Amerikan emperyalizminin Ankara'ya gelip NATO toplantısında yeni karanlık planlara girişmesine işçinin gücüyle cevap vermemesi düşünülemez. Kimse "NATO'nun İsrail ve İran'la ne iliş-

kisi var?" demesin. Malatya Kürecik Üssü İsrail'i bölge ülkelerinin, özellikle İran'ın balistik füzelerine karşı koruyacak bir erken uyarı sistemi sağlamaktadır. Türkiye bu üssü kapatmayarak İsrail'in korunmasına destek olmaktadır. **Türkiye NATO'dan çıksın! İncirlik ve Kürecik başta olmak üzere tüm emperyalist üsler kapatılsın!**

NATO her şeyden önce işçi sınıfına ve işçi sınıfı devrimine karşı kurulmuştur. NATO işçi sınıfının kanlısıdır! Devrimci İşçi Partisi her dilden, memleketten işçi sınıfımızı ve emekçi halkımızı bu zilleti reddetmeye ve NATO'ya karşı mücadeleye çağırılmaktadır. Soykırım suçluları Ankara'da toplanırken hayat olduğu gibi devam edemez. Emperyalist terör örgütü NATO'ya karşı protesto yetmez... **NATO'ya karşı GENEL GREVE!** Savaşı kınamak, barışı istemek yetmez; emperyalizmi durduracak, savaşa karşı savaş vererek ve haklımın kazanmasını sağlayarak barışı getirecek güç işçi sınıfındadır. Bu gücü diplomatik açıklamaların arkasında gizlemenin değil, **GENEL GREV** meydanlarında tüm dünyaya göstermenin zamanıdır.

Dünyanın dört bir yanında ve Türkiye'de NATO eliyle kurulan kontrgerilla yapılanmaları, faşist

çeteleri grevlerin, işçi direnişlerinin ve halk mücadelelerinin üzerine saldırmış; devrimcileri ve işçi sınıfı önderlerini katletmiştir. DİSK'in ve Maden-İş sendikasının tarihsel lideri Kemal Türkler, DİSK Deri-İş sendikası lideri Kenan Budak, Yapı İşçileri Sendikası'nın lideri Necmettin Giritlioğlu ve daha pek çok öncü, devrimci, anti-emperyalist işçi önderi NATO kontrgerillası tarafından katledilmiştir. NATO işçi sınıfının kanlısıdır! NATO'ya karşı en kararlı ve etkili mücadeleyi işçi sınıfı verebilir. NATO'ya karşı tüm emekçi halk sendika konfederasyon ayrımlı olmaksızın tüm işçi örgütlerinin el ele gerçekleştireceği bir **GENEL GREV** etrafında seferber olmalıdır!

DİSK, KESK, TMMOB ve TTB, "Emek, Barış ve Demokrasi için NATO'ya hayır!" diyerek yaptığı ortak açıklama ile NATO zirvesine karşı mücadele çağrısı yapmıştır. Mücadelenin adını koymak ve bu çağrıyı bir **GENEL GREV** çağrısı olarak somutlamak, çağrıyı bütün öteki işçi konfederasyonu ve kitle örgütlerine yaymak gereklidir.

Türk-İş göreve, genel greve! Bugün sendika konfederasyon ayrımlı olmaksızın, örgütlü, örgütsüz işçi sınıfımız NATO'nun, emperyalizmin ve Siyonizmin karşısın-

dadır. Bir buçuk milyona yaklaşan üyesiyle Türkiye'nin en büyük işçi konfederasyonu Türk-İş ve ona bağlı sendikalar, işçi sınıfının emperyalizme olan öfkesini alanlara taşımak ve **NATO'ya karşı GENEL GREV** seferberliğinde yer almak zorundadır.

Hak-İş Konfederasyonu Genel Başkanının İsrail ambargosunu kırmak üzere Gazze'ye giden uluslararası Sumud Filosu'nda Siyonist korsanların saldırısına uğradığı bir yerde; Hak-İş'in ve tüm işçi örgütlerinin Akdeniz'deki Siyonist korsanlığa olduğu kadar, Ankara'da Siyonist korsanlara hamilik edenlerin yapacağı zirveye karşı da seyirci kalmaması düşünülemez.

İşçi sınıfımızın anti-emperyalist ve anti-Siyonist duyarlılığı karşısında sermaye düzeninin siyaseti tam tersine utanç verici bir işbirlikçilik sergilemektedir. Sendikalar düzen siyasetinden kopmalı ve bağımsızlaşmalıdır. Türk-İş ve Hak-İş, NATO'nun en büyük ikinci ordusu olmakla, NATO'ya sunulan hizmetlerle övünen NATO'cu Amerikancı iktidarın zincirlerini kırmalıdır. DİSK, KESK, TMMOB ve TTB de NATO'ya İran'a karşı saldırı tavsiyelerinde bulunacak kadar ileriye giden Amerikan muhalefetinin gölgesinden çıkmalıdır.

Devrimci İşçi Partisi, sendika ve konfederasyon yönetimlerine, işçi sınıfının kurumları olan örgütlerine karşı, bu örgütleri var eden üyelerine karşı ve en önemlisi de insanlığa karşı sorumluluklarını hatırlatır ve tüm sendika ve konfederasyonları **NATO'ya karşı GENEL GREV** ilan etmeye çağırır!

Devrimci İşçi Partisi, sınıf mücadelecisi ve anti-emperyalist sendikacıları, merkez ve şube yöneticilerini, fabrika ve işyeri temsilcilerini ve tüm öncü işçileri; fabrikaları ve işyerlerini anti-emperyalist bir seferberlik doğrultusunda örgütlemeye, tabandan yükselecek bir mücadeleye ve sendikalarını **NATO'ya karşı GENEL GREV** doğrultusunda harekete geçirmeye çağırır!

Devrimci İşçi Partisi, NATO'ya karşı tavır gösteren ve protestolar düzenleyen başta sosyalist parti ve çevreler olmak üzere tüm yapıları **NATO'ya karşı GENEL GREV** çağrısını sahiplenmeye, NATO'cu iktidara karşı birlikte mücadeleyi yükseltmeye, NATO'cu düzen muhalefetinden koparak emperyalizmden ve sermayeden bağımsız bir odak inşa etmek üzere el ele vermeye çağırır!

NATO'ya karşı GENEL GREVE!

NATO'dan çık NATO'yu yık!

İran savaşında emperyalizmin krizi derinleşiyor

Üç ayı aşkın bir süre önce, ABD emperyalizminin ve İsrail Siyonizminin terörist saldırıları ile başlayan İran savaşı, ABD emperyalizmi için tarihî bir krize dönüşmüş durumda. Savaş başladığında hem ABD'li hem de İsraili haydutlar büyük bir özgüvene sahipti. ABD emperyalizminin Venezuela Devlet Başkanı Nicolás Maduro'yu, muhtemelen ülkenin içinden de yardım olarak

ABD yanlısı bir iktidarın gelmesi, ABD Başkanı Donald Trump'ı ve ekibini kendi silahlı güçlerinin kadir-i mutlaklığına ikna etmiş gözüktüyordu. Binyamin Netanyahu ve İsrail Siyonizmi ise Haziran 2025'teki savaşta İran'ın verdiği nispeten sınırlı yanıtın ve hem Filistin hem de Lübnan direniş örgütlerine karşı gerçekleştirdikleri suikast operasyonlarından cesaret alıyordu.

Savaştan masaya masadan savaşa... Kaybeden ve sıkışan Trump çıkış arıyor!

Savaşın ilk haftaları bu özgüveni yerle bir etti. İran devleti yoğun saldırılara rağmen savaş kapasitesini yitirmedi ve hem İsrail'e hem de Körfez bölgesindeki ABD üslerine ve başta Birleşik Arap Emirlikleri olmak üzere işbirlikçi rejimlere ağır darbeler vurmayı başardı. Bir o kadar önemlisi, dünya petrol ticaretinin yüzde 20'sinin geçtiği Hürmüz Boğazı'nı da düşman güçlere kapatarak Körfez ülkelerini ve dünya emperyalizmini iktisadi açıdan zor bir duruma düşürdü. Askerî kapasitesinin çok azaldığı düşünülen Lübnan Hizbullahı da beklenenin üstünde bir başarıyla ikinci bir cephe açtı. İsrail'in istihbarat örgütü Mossad'ın sağladığı istihbarata inanıp birkaç gün içerisinde zafer ilan etmeyi bekleyen Trump, sosyal medya hesaplarından İran'ın teslim olmayı neden reddettiğini anlamadığını dile getirmekle, üstü kapalı

nükleer saldırı tehditlerinde bulunmak arasında gidip geldikten sonra, masaya oturmak zorunda kaldı.

İki taraf arasındaki müzakere süreci oldukça zorlu geçiyor. Müzakerelerin ABD emperyalizmi için ne kadar olumsuz şartlarda geçtiğini gösteren verilerin başında, İran'a yönelik saldırı başlar-ken ABD'nin belirttiği hedeflerin hiçbirinin bu aşamada masada olmaması geliyor. İran'ın nükleer programı konusu ateşkes sonrası gerçekleşecek müzakerelere bırakılmış durumda. Savaşın başında dile getirilen, İran'ın balistik füze programının ortadan kaldırılması ve Batı Asya'daki (Ortadoğu) müttefiklerine destek vermesine engel olunması konuları gündeme bile getirilmiyor. Şu anda müzakere edilen yalnızca Hürmüz'ün açılması (yani savaş öncesi duruma dönmesi) ve buna karşılık ABD'nin bir dizi taviz vermesi. Bu dezavantajlı konum, ABD'de Donald Trump rejimi için büyük bir kriz yaratıyor. Bu krizin bir vechesi kendi partisinden Trump'ın barış görüşmelerine gelen itirazlar, diğer vechesi ise Trump'ın bu savaş sebebiyle suçladığı İsrail ile

bozulan ilişkileri ve basının aktardığına göre Netanyahu ile yaptığı sinkaflı telefon görüşmeleri.

Emperyalizm yeni bir saldırı hazırlığında! NATO'dan çık NATO'yu yık şiarıyla emperyalizmin yenilgisi için mücadeleye!

Bu çaresizlik, emperyalizmi tekrar sıcak savaşa dönerek, masaya daha avantajlı biçimde oturmaya çalışmak için uğraşmaya yöneltebilir. Bunun ilk emareleri, küçük ölçekli de olsa üst üste gelen İran'a yönelik ABD saldırılarında görüldü. Savaş meydanında da olsa, müzakere masasında da olsa, İran'ın ABD'ye karşı yürüttüğü mücadele haklı bir vatan savunusudur. Türkiye'nin emekçileri olarak bize düşen de, hem emperyalizmin gözü kulağı olan İncirlik ve Kürecik gibi üslerin kapatılması için mücadele ederek hem de "NATO'dan çık, NATO'yu yık" şiarıyla kavgaya atılarak, emperyalizmin yenilgisini hazırlamaktır.

Sermayenin düzenini sarsan iki gün:

15-16 Haziran

Sınıflar tarihinde de insanlık tarihinde olduğu gibi büyük dönüm noktaları vardır. Tıpkı çağ açıp çağ kapatan büyük tarihsel olaylar gibi ülkelerin sosyal sınıflarının imza attığı bazı olaylar, sonrasında gelecek her şeyin kaderini değiştirir. 15-16 Haziran 1970 büyük işçi ayaklanması Türkiye sınıflar tarihinde işte böyle önemli bir dönüm noktasıdır.

Ne demek istediğimizi daha anlaşılır kılmak için önce 1960'lar Türkiye'sine bir yolculuk yapalım. 150 bin işçinin katıldığı 1961 Saraçhane Mitingi ile başlayan uyanış, 1963 Kavel grevi ile toplu sözleşme ve grev hakkını yasalara yazdırmıştır. Daha sonra, o dönem tek sendikal konfederasyon olan Türk-İş bürokrasisinin işçi sınıfı mücadelelerini sınırladığı yerde, 1967 yılında DİSK kuruluyor; 1968 itibarıyla Derby ile başlayan fabrika işgali dalgası Singer, Demirdöküm, Gamak ve Sungurlar fabrikaları başta olmak üzere birçok fabrikaya yayılıyordu. İşçi sınıfı, bir sınıf olarak yürüyeceği yolu bulmuştu. Bu yolun parolası ise şuydu: İşgal, grev, direniş!

İşçi sınıfının her adımını daha cesur ve kararlı biçimde attığı bu yürüyüş, patronları ve onların iktidar ve muhalefetteki temsilcilerini doğal olarak rahatsız etmeye başladı. Süleyman Demirel'in başbakanı olduğu Adalet Partisi hükümeti 1970 Haziran ayı başında Sendikalar Kanunu'nda değişiklik önerisini meclise getirdi. CHP'li vekillerin de desteğiyle bu yasa değişikliği meclisten hızlıca geçirildi. Millet'in vekili kostümü giymiş patron uşakları, bu kanun değişikliğiyle birlikte DİSK'e bağlı veya bağımsız sendikaların önünü tıkayıp işçilerin temsiliyetini; patronlar ve devletle uyum içinde faaliyet yürüten Türk-İş bürokrasisinin tekeline bırakmayı amaçlıyordu.

İşçi sınıfı sel olup akıyor, işçi düşmanı yasayı iptal ettiriyor!

Sınıf mücadeleciler sendikacılığa apaçık bir saldırı olan bu yasanın adeta yangından mal kaçırmaya kabul edilmesi işçilerin öfkelerini katladı. 14 Haziran'da toplanan DİSK Temsilciler Kurulu acil bir eylem planı hazırlayarak harekete geçti. 15 Haziran'da İstanbul'un çeşitli fabrika bölgelerinden kent merkezlerine yürüyüşler planladı.

15 Haziran günü gelip çatığında İstanbul ve Gebze'de 150 bin işçinin eli şaltelere uzandı. Üretimi durduran yüzbinlerce işçi taburlar halinde İstanbul'un o dönemki en işlek ana yollarına akmaya başladı. Kadıköy'den Bakırköy'e, Levent'ten Topkapı'ya bentleri yıkan bir sel gibi işçi akını yaşandı.

Takvimler 16 Haziran'ı gösterdiğinde ise eylemler farklı bir boyuta evrildi. Artık sadece DİSK'in bir eylemi olmaktan çıkmış, desteğe gelen Türk-İş'li, bağımsız sendikacı veya sendikasız işçiler ülkenin en önemli kentini zapt ederek tek bir yumruk olup düzenin köhnemiş kapılarını yumruklamaya başlamıştı. 16 Haziran günü, DİSK'in eylem planlarını da aşarak düzene karşı topyekün bir sınıf ayaklanmasına dönüşünce patronlar ve onun siyasi temsilcileri tir tir titremeye başladı. Patronların çok güvendikleri burjuva devletinin polis gücü yetersiz kaldı, tıpkı 10 yıl sonra da olacağı gibi hemen orduyu göreve çağırdılar. Hükümet çözümünü sıkıyönetim ilan etmekte buldu.

Sıkıyönetim ilanı sonrası DİSK yönetiminin de kontrolü tekrar ele alma çabaları sonucunda ayaklanma sona erdi. Ancak Sendikalar Kanunu'nda değişikliği öngören ve mecliste kabul edilen yasa tasarısı iptal edildi. Bu iki günlük şanlı

mücadele Türkiye işçi sınıfının bellegine bir daha silinmemek üzere kazandı. İşçi sınıfının 1960'lı yıllar boyunca adım adım kat ettiği bu zorlu yol şimdi bir ayaklanma ile taçlanmış oldu ve sonraki on yıla da damgasını vurdu.

Yeni 15-16 Haziranları ve zaferini hazırlayalım!

15-16 Haziran ayaklanması elbette tarihsel bir gelişme olarak önemlidir. Başta söylediğimiz gibi onun ardından hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacaktır. Ancak önemi yalnızca nostaljiyle sınırlı değildir. Bugün istibdadın baskısı ve İngiliz Mehmet'in Orta Vadeli Programı altında ezilen milyonlar, bu düzenden kendisine çıkış yolu bulamayanlar için de bir pusuladır. İşçi ve emekçiler gerek üretimden gelen gücünü kullandığında gerek meydanları ve şehirleri zapt ettiğinde neleri değiştirebileceğini dost düşmana her fırsatta göstermektedir. Yeni 15-16 Haziranları yaratacak kudret işçi sınıfımızda mevcuttur. Biz yeter ki sınıfımızı bilip örgütlenelim, patronların düzeninin karşısında sınımsız bir yumruk olalım. İşçi sınıfının siyasi öncüsünü inşa edelim, yarım kalan işi tamamlayalım!

Levent Dölek

Dünya Kupası'nda kimi tutalım?

2026 Dünya Kupası başlıyor. Futbolseverlerin dört yıl beklediği bu büyük organizasyona ABD, Kanada ve Meksika evsahipliği yapacak. 24 yıl sonra nihayet Türkiye Milli Takımı Dünya Kupası'na katılma hakkı kazandığı için bu turnuva hiç şüphesiz ki çok daha büyük ilgi görecektir. Dünya Kupası'nda her futbolseverin hatta futbola ilgisi az olanların da favori gördüğü, tuttuğu ya da sempati duyduğu takımlar olur. Biz genelde Dünya Kupası'na katılmadığımız için Türkiye haricinde tuttuğu takımlar olur. En çok sempati duyulan takımlar içinde gurbetçilerimiz dolayısıyla Almanya öne çıkar. Tüm dünyada olduğu gibi bizim ülkemizde de futbolu en estetik şekilde oynayan Brezilyalı sambacılar da en çok desteklenen takımlar arasında yer alır. Eskiler tabii ki böğründe kocaman CCCP yazan ikonik formalarıyla, makine gibi işleyen, kolektif takım oyunu ile gönüllerde taht kuran Sovyetler Birliği takımını da tutardı. Biz yetişemedik. 1988 Avrupa Kupası'nda izleyebildik sadece.

Maradona'dan beri Arjantin'in kalplerdeki yeri de hep ayrı olmuştur. Onu izleyenler için, Messi dahil, onun gibisi yer yüzüne gelmemiştir. Pek örnek almamayacak bir özel hayatı olsa da Arjantin'in yoksul mahallelerinden gelen bir kahramandır. ABD'den verilen bir ödülü reddedip Küba'ya giderek Fidel Castro'dan ödül almayı tercih ettiğini, sağ omzuna Che Guevara'nın, efsanevi sol ayağına da Fidel Castro'nun dövmesini yaparak, "kalben Filistinliyim" diyerek her daim safını belli ettiğini biliyoruz. 1986 Dünya Kupası'nda İngiltere'nin Malvinas savaşında Arjantin'e yaşattığı zilletin intikamını meşhur "tanrının eli" golüyle almıştı. Yıllarca onun hatırına Arjantin'i tuttuk. Onun dünya futboluna velihahtı olarak bıraktığı Messi'yi alkışladık. Ama futbol hayatına çok büyük paralarla ABD'de devam eden Messi'nin Beyaz Saray'da Trump'a yaltaklandığı görüntüleri gördükten sonra sanırsınız ki herkes büyük bir hayal kırıklığına uğramıştır. Yine de Maradona'nın hatırını Messi'nin ihanetinden üstün tutup Arjantin'i destekleyecekler olacaktır. Biz de sanırsınız ki onlardan olacağız.

Bir de her daim kupalara renk katan, mazlumların temsilcisi olarak Afrika takımları desteklenir. İtalya 90'da açılış maçında son şampiyon Arjantin'i yenip çeyrek finale kadar gelen Kamerun, 2002'de Fransa'yı yenip çeyrek finale kadar gelen ve bize elenen Senegal, son dünya kupasına damga vurup dördüncü olan Fas gibi... Bu sefer Afrika'dan 10 takım katılıyor. Artık Fas'ın yarı finale kadar çıkması değil erken elenmesi sürpriz olur. Gözümüz yine Senegal, Gana, Güney Afrika gibi turnuvanın gediklilerinin dışında Yeşil Burun Adaları ve Demokratik Kongo'nun üzerinde olacak. Dünya Kupası'na katılan en küçük ülke Çuraçao... Venezuela kıyılarında bulunan Karayiplerin bu küçük ada ülkesi büyük sürpriz yaparak geliyor. Ama Çuraçao'yu mazlum Afrika'nın yanına koymak pek olmaz. Bu ada bir Hollanda sömürgesi ve Venezuela'nın ne kadar gerici, karşı devrimcisi, Amerikancısı varsa onların toplandığı bir üs gibi. Batı medyası tarafından el üstünde tutulup parlatılması da büyük ölçüde bundan. Bir nevi Yugoslavya'nın parçalanması sürecinde NATO garnizon devleti olarak kurulan Kosova gibi. Küçük ama pek sevimli değil.

Gelelim 2026 Dünya Kupası'nın esas konusuna... Futbol ve özellikle de Dünya Kupası hem bu sporun zirvesidir hem de tarihi boyunca futbola dünya siyasetinin iç içe geçtiği bir mecra olmuştur. Bu yılki turnuva İtalya'da düzenlenen ve Mussolini'nin faşist rejiminin gövde gösterisine dönüştürülen 1938 Dünya Kupası'na benziyor. Faşist Trump'ın Dünya Kupası'nı kendi propagandasına mecrasına çevirmekte kararlı olduğu görülüyor. 1938'de hakemlerin de desteğiyle İtalya kupayı kazanmış. ABD'nin hakem desteğiyle bile olsa bu kupayı kazanabilecek güçte bir takımı yok. Ama Trump, Dünya Kupası'nda şovunu İran'a karşı yapmaya hazırlanıyor. Maçlarını ABD'nin Los Angeles ve Seattle şehirlerinde oynayacak olan İran takımına vize vermiyor. İran takımı Meksika'da konaklayacak, antrenmanlarını orada yapacak ve sadece maç günlerinde ABD'ye geçip maçın ardından da geri dönecek.

Bu koşullarda elbette ki kalplerimiz halihazırda ABD'ye karşı haklı bir savaş içinde olan İran'ın futbol takımıyla birlikte olacak. Ayrıca iki ülkenin de gruptaki sıralamalarına bağlı olarak ileriki eleme turlarında karşılaşma olasılıkları da var. Umarız bu olur ve İranlı futbolcular füze gibi giden şutlarla ABD ağlarını sarsıp Trump'ın propagandasını tersine çevirirler. Ama onlardan önce ABD ile bizim çocuklar oynayacak. Maç 26 Haziran'da! Saat farkı dolayısıyla sabahın 5'inde oynanacak. Her maç önemli ama bizim çocuklar şu Trump'ın takımına güzel bir ders verseler fena mı olur? O gece Türkiye'ye uyku yok! Doğrusu bu maçta Türkiye çapında gece vardiyyalarında fiili bir genel grev bekliyoruz... Ama şimdiden uyaralım. Aman ne kadar seversek sevelim futbolun halkı afyon misali uyutmasına fırsat vermeyelim. Eğer gruptan çıkarsak eleme maçları Ankara'daki NATO toplantısının yapılacağı tarihlere denk geliyor. ABD'yle esas hesaplaşma orada olacak. Bu hesaplaşmada işçi sınıfı tribünde değil sahada olacak. Umuyoruz ki işçi sınıfımız genel grevle sahaya incek! Emperyalizmin esas takımı olan NATO'ya bir büyük yenilgiyi burada kendi evimizde tattıracağız!

Sungur Savran Sekiz kocalı Hürmüz!

Böyle olmaz. Sosyalizmin adı ve itibarı böylesine harcanamaz. Her biri tarihî bir öncüle yaslandığını iddia eden, bir bölümü geçmişin partilerinin ve sosyalizmin önderlerinin adını bayrağı yapan birtakım sosyalist partiler, en azından Kılıçdaroğlu'nun 2017'de düzenlediği "Adalet Yürüyüşü" adı verilen gösteriden bu yana seçimlerde, en azından cumhurbaşkanı seçimlerinde CHP'yi halka umut olarak göstererek toplumun önünde sosyalizmin adını yerle yeksan ediyorlar!

Devrimci İşçi Partisi, Erdoğan ile Kılıçdaroğlu'nun yarıştığı 2023 cumhurbaşkanı seçimi öncesi ve sonrasında Altılı Masa'nın ve onun seçimdeki uzantısı olan Millet İttifakı'nın nasıl hem gerici hem de son derece kırılğan olduğunu ısrarla ortaya koydu. Kılıçdaroğlu'nun seçimi kazansa bile istibdad rejimine son vermeyeceğini, CHP'nin temsil ettiği TÜSİAD burjuvazisinin kurulan düzenin (büyük aşırıklar olmadıkça) devamından yana olduğunu ifade etti. Ayrıca, Altılı Masa'nın seçim öncesinde ya da sonrasında dağılabileceğine de işaret etti.

Biz de köşe yazılarımızda bunları dile getirdik. Ayrıca, Akşener'in Mart ayında masadan kalkıp gitmesinin ardından hem diğer partilerin başkanlarının, hem de İmamoğlu ve Yavaş'ın Cumhurbaşkanı Yardımcısı sıfatıyla Kılıçdaroğlu'nun başına gardiyan olarak dikildiğinin de altını çizdik. Bu konuyu işlediğimiz yazının başlığı da tiyatro tarihimizin en popüler oyunlarından biri olan "Yedi Kocalı Hürmüz"den ödünç aldık. Yedilinin her birine Kılıçdaroğlu'nun gardiyanı olarak yaklaştık.

Kılıçdaroğlu şimdi sekizinci bir gardiyanın himayesi altında CHP'nin başına döndü. Bu seferki gardiyan öyle Babacan ya da Davutoğlu gibi arkasında herhangi bir güç olmayan türden değil. İstibdad rejiminin baş aktörü Tayyip Erdoğan. Tam anlamıyla sefil bir manzara! Çok sayıda sosyalist partinin Türkiye'yi istibdaddan ve onun baş aktöründen kurtarma gereğiyle halkı oy vermeye çağırıldığı şahıs, Erdoğan'ın CHP içindeki kayımlı konumunda!

Ama bundan en ufak bir ders çıkararak yok. Nerede başını elleri arasına alıp "Yahu biz ne yaptık? Bu adamı halka nasıl çözüm olarak sunduk?" demek? Nerede "yanılmışız" diye açıklama yapmak, halktan özür dilemek. Sosyalizmin geleneği, bırakın böyle devasa hataları, bireysel düzeyde bile yapılan politik, örgütsel ve kişisel hataların özelleştirilmesini davanın ilerletilmesi için önkoşul sayar.

Oysa özelleştirme vermek bir yana yine aynen Adalet Yürüyüşü'nde yaptıkları gibi, yalnız bu sefer Kılıçdaroğlu'nun yanında değil karşısında aynı tutumu tekrarlıyor sosyalist partiler.

Oysa perşembenin gelişi çarşambadan belliydi. Biz, seçimlerin hemen ertesinde Kılıçdaroğlu-İmamoğlu çekişmesinin büyük sorunlara yol açacağını yazdık. Birkaç ay sonrasında da "CHP'nin Geleceği (Var mı?)" başlığını taşıyan bir yazı yazdık. Kim bilir, o zaman Kılıçdaroğlu'na oy vermiş partilerin bazı kadroları dudak büküp yazıyı okumaktan vazgeçmişlerdir. Kısaca alıntılatalım:

"Öyle görünüyor ki partinin önünde üç ihtimal var. İlki CHP'nin daha küçük partilere ayrışarak orta vadede sahnedan silinmesidir. Cumhuriyet kuruculuğuyla övünen bu partinin cumhuriyetin 100. yıldönümünde ufalanmaya başlaması tarihin ilginç bir cilvesi olur." Bu senaryoya şimdi "katiyen olmaz" diyebilecek yiğit var mı? İki kanadın dışında başka parçalanmalar da mayalanmaya başladı (Mansur Yavaş sadece ilk örnektir).

Kılıçdaroğlu'nun nerelere kadar alçalabileceğini de üçüncü ihtimal olarak saymıştık. Seçimin iki turu arasında Ümit Özdağ'la imzaladığı, o an gizli tutulan ama sonradan bu faşist politikacıya İçişleri Bakanlığı'nı ve MİT Müsteşarlığı'nı vadeden anlaşmaya yaslanarak partiyi onunla birlikte yönetebileceğini yazmıştık. Şimdi "CHP ülkücüleri" diye andığı çeteler CHP Genel Merkezi'ni polisten önce tehdit edenler oldu.

Dün Kılıçdaroğlu'nun yaptığını yarın Özel'in veya İmamoğlu'nun yapmayacağına nasıl kefil oluyorsunuz? Özel'in "normalleşme", "Türkiye ittifakı", "iç cephe", "arka kapı" söylemiyle Erdoğan ile bugüne kadar bir ittifakın taşlarını döşemeye çalıştığını hiç mi fark etmediniz? Özel ve CHP kurmaylarının Bahçeli'nin ağzına baktıkları, Cumhurbaşkanlığı'nı bölerek bir CHP-MHP yakınlaşmasını en azından bir koz olarak kullanmaya çalıştığını hiç mi fark etmediniz?

Sosyalizm için ayıptır! Bu halka da yazıktır! Dün Kılıçdaroğlu ile yürüdünüz, bugün en ufak bir özelleştirme yapmadan Özel'le yürüyorsunuz. Yukarıdaki fotoğrafa iyi bakın. Umarız size bu sefer de üç-beş yıl sonra bu ıslak adama biatınızı hatırlatmak zorunda kalmayız.

Türkiye ağır ağır 12 Eylül tipi bir rejime yöneliyor. Devrimci İşçi Partisi, elimizi kolumuzu bağlayıp oturalım demiyor. CHP'nin peşine takılmak yanlışır diyor. Sosyalistlere bir çağrı yaparak, burjuvazinin bu en has partisinin peşinden gitmek yerine işçi sınıfının politik bağımsızlığına yaslanarak adım adım güçlenecek bir Bağımsız Sosyalist Odak'ın kurulmasını önermiş bulunuyor. Ancak böyle bir bağımsız odak, sosyalizmin sınıf bağımsızlığı ilkesini gerçek haline getirebilir. Ancak böyle bir odak, istibdad ile anlaşma yoluyla halkı yarı yolda bırakmaz, istibdadın üzerine sonuna kadar gidebilir. İşçi sınıfına, emekçi halka ve ezilenlere yaslanan böyle bir odağın inşası elbette her türden sözlü yazılı özelleştiriden daha değerli bir özelleştirme olacaktır.

Yargı eliyle CHP'ye darbe! Hürriyet için düzen muhalefetine değil sınıf siyasetine!

İstibdad rejimi Ankara Bölge İdare Mahkemesi 36. Hukuk Dairesi eliyle ana muhalefet partisine darbe yapmıştır. CHP kurultaylarına dair gündeme getirilen şaibeler bu kararın darbe niteliğini ortadan kaldırmaz. CHP'nin yönetimine istibdad ile daha uyumlu bir ekibi getirmek için Anayasa'nın ve Siyasal Partiler Kanunu'nun en temel ilkeleri çiğnenmiştir. İstibdad rejimi 12 Eylül darbelerinin yolundan giderek seçimlere kimin katılıp katılmayacağını belirlemeyi kendi uhdesine almış ve 19 Mart 2025'te Ekrem İmamoğlu'nu yargı eliyle eledikten sonra şimdi 21 Mayıs 2026'da CHP'ye fiilen kayımlı atayarak aynı istikamette yürümeye devam etmektedir.

Halkın istibdad yargısına yönelik giderek artan güvensizliği ortadadır. Bu sebeple gayri meşru darbenin hemen öncesinde, göstermelik kara para, bahis, uyuşturucu operasyonlarıyla, bilhassa bu operasyonlara bazı kötü ünlü istibdad aparatlarını da dahil ederek, bir makyaj çalışması yapılmıştır. Darbeden haberdar olan Kılıçdaroğlu butlan kararından bir gün önce uzun süredir devam

eden sessizliğini bozarak sosyal medyadan bir açıklama yapmıştır. Kararın ardından da ekibiyle birlikte fiilen kayımlı görevini ifa etmek üzere harekete geçmiştir. Her şey bir yargı kararına değil apaçık bir istibdad operasyonuna işaret etmektedir.

İstibdadın operasyonu karşısında halk nezdinde CHP seçmenlerini de aşan, haklı bir hoşnutsuzluk ve tepki söz konusudur. Bununla birlikte düzen muhalefetine yolu çıkmaz sokaktır. Çıkış için düzen muhalefetine kopmak gerektiği bir kez daha ortaya çıkmaktadır. Bu darbe ile CHP'nin başına tekrar geçirilen Kemal Kılıçdaroğlu'nun bir önceki Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde mevcut rejimi değiştirecek aday olarak dayatıldığını ve tüm düzen muhalefetine onun arkasında hizalandığını, sosyalist hareketin dahi büyük çoğunluğuyla bu kervana katıldığını unutmuyoruz ve unutturmayacağız! Aynı zamanda 2024 yerel seçimlerinden hezimetle çıkan Cumhurbaşkanlığı İttifakı'nın üzerine gitmek yerine Erdoğan'la normalleşme politikası izleyip İngiliz Mehmet'in işçi düşmanı Orta Vadeli

Programı'na arka çıkanın Özgür Özel'ler olduğunu da unutmamak.

Hürriyet burjuvalarla, burjuva partileriyle ve bunların kuyruğuna takılanlarla gelmeyecek! İstibdada karşı hürriyet mücadelesinin adresi ne CHP'nin ne de başka bir düzen partisinin genel merkezi olmayacak. Dün de bugün de yarın da Kemal'e tek bir oy yok! Düzen siyasetinin tüm renklerinden kopmaktan başka yol yok! İşçi sınıfı ve emekçi halkın iş aş hürriyet talebi yakıncılaşmakta, sınıfsal tepki ve öfke büyümektedir. Bu öfkenin düzen muhalefetine kanallarına akararak soğurulması istibdadın politikasıdır. İstibdadı yenecek olan bu öfkenin devletten, sermayeden ve emperyalizmden bağımsız olarak örgütlenmesi, yeni ve gerçekçi çözüm olan sınıf siyasetinde birleştirilmesidir.

22 Mayıs 2026

Bağımsız bir sosyalist odak için çağrı: İstibdada karşı sosyalizm!

Mesele sadece CHP değildir ve saldırı CHP'nin ötesindedir. Bu tespitte ortak olan sosyalist parti ve hareketler, CHP'nin gerisinde dizilerek değil işçi sınıfının ve emekçi halkın bağrında güçlerini birleştirmelidir. Fabrikalarda, tersanelerde, madenlerde, her bir işyerinde her bir ekmek mücadelesini hürriyet için mücadeleye katmak, emekçi halkı ve ezilen büyük kitleleri günbegün geçim derdinde yalnız ve seçim günü geldiğinde alternatifsiz bırakılmak için, istibdada karşı sosyalizm!

CHP'ye yönelik mutlak butlan darbesi, biçimsel olarak parti içi bir kavga şeklinde yaşanıyor olsa da özünde yarı askeri karakterdeki istibdad rejiminin inşasında son derece önemli ve sert bir adımdır. Bundan sonra her siyasi partinin, her sendikamızın, her meslek örgütünün, her derneğin kendini benzer bir tehlike karşısında bulması mümkündür. İstibdad rejimi, iktidarı ve muhalefeti ile tüm düzen siyasetini tek merkezden tasarlama hedefiyle 12 Eylül askeri diktatörlüğünün yolundan gitmektedir.

İstibdadın saldırısı CHP'yle değil CHP'den koparak püskürtülebilir

Hürriyet mücadelesi saflarının merkezinde ancak örgütlü işçi sınıfı olursa ve emekçi halk bu merkez etrafında seferber edilebilirse istibdadı yenmek mümkün olabilir. Merkezinde CHP gibi bir burjuva partisinin olduğu bir hareketin, istibdadın kitleler üzerindeki ideolojik ve politik hegemonyasını kırmaktan aciz kaldığı, büyük emekçi kitleleri seferber etmekten ve istibdadı çıkarımı savunduğu bir avuç mutlu ve zengin azınlıkla birlikte tecrit etmekten uzak olduğu defalarca kanıtlanmıştır. Yalnızca sosyalist hareket/sosyalizm CHP'nin düzen içi ve burjuva karakterinin yarattığı zaafı aşmak üzere, düzen siyasetinden bağımsız bir politik odak oluşturmaya aday olabilir. Bu ertelenemez bir görevdir. Düzen mu-

halefetine çıkmazından kurtulmanın yolu "istibdada karşı sosyalizm"dir!

Düzen muhalefeti yarı askeri rejimle karşı karşıya değil iç içedir

Düzen muhalefeti yarı askeri rejimle de karşı karşıya değil iç içedir. Sık sık yarı askeri rejimin bu güç merkezleri arasında çelişkiler hatta çatışmalar baş göstermektedir. Bu çelişki ve çatışmalar ekonomik kriz dinamikleri başta olmak üzere iç ve dış politikadaki çalkantılarla birlikte zaman zaman sertleşmektedir. Bu çelişki ve çatışmaların bir tezahürü olarak askeri, polisiye ve istihbari odaklar düzen muhalefetine zaman zaman hatta sıklıkla kritik bilgi ve belgeler uçmaktadır. Ancak yarı askeri rejim içindeki aynı odaklar kritik anlarda düzen muhalefetine elini kolunu bağlamaktadır. Dahası bu odaklar düzen muhalefetine halkın hürriyet mücadelesinin elini kolunu bağlamakta kullanılmaktadır.

Bugün Kılıçdaroğlu yarın Özel! Düzen siyaseti her daim halka ihanet eder!

Bugün sokaklar "hain Kılıçdaroğlu" sloganlarıyla çınlıyor. Oysa bu ihanet sürpriz değil. Özgür Özel'in de gelecekte Kılıçdaroğlu ile aynı işlevi görmesi yine sürpriz olmayacaktır. Çünkü

Kılıçdaroğlu'nun tüm ihanetlerinde onun yanındaydı. En yakınındaydı. İstibdada karşı CHP mevziinde kurgulanan bir mücadele, kişilerden bağımsız olarak ve farklı yollardan giderek her durumda bir çıkmaza doğru sürüklenmeye mahkumdur.

Düzen siyasetinden kopan, yüzünü işçi sınıfına dönen, emekçi halka güvenen bağımsız bir sosyalist odak için

Çıkış bağımsız sınıf siyasetindedir. İstibdadın taarruzunu CHP mevziinde değil, yani burjuvazinin saflarının arka sıralarında değil sınıf politikalarında mevzilenerek karşılamak zorundayız. Düzen siyasetinden kopan, yüzünü işçi sınıfına dönen, emekçi halka güvenen bağımsız bir sosyalist odağın inşası bu yüzden elzemdir. Böyle bir odak tek gerçekçi çözüm olan bağımsız bir sınıf siyasetinin imkanlarını arttıracaktır.

(Gazetemizde belirli pasajlarını aktardığımız Devrimci İşçi Partisi'nin çağrı bildirisinin tam metnini gercekgazetesi1.net internet sitesinden okuyabilirsiniz.)

Sumud'a Akdeniz'de Siyonist saldırı

Gazze'ye uygulanan soykırımcı ablukanın karşısında dünya ölçeğinde bir dayanışma örgütlemek üzere Akdeniz'e açılan Küresel Sumud Filosu, Mayıs ayında bir kez daha Siyonist İsrail'in korsan saldırısına uğradı. Filonun amacı Gazze'ye insanî yardım ulaştırmak, İsrail tarafından uygulanan ablukanın gayrimeşruluğuna dikkat çekmek ve Filistin halkının yalnız olmadığını bütün dünyaya göstermekti. Gayrimeşru İsrail devletinin cevabı ise daha önceki örneklerde olduğu gibi uluslararası sularda taciz ve askerî müdahale, gemilere el koyma, filo mürettebatını kaçırmaya oldu. Tutsak edilen mürettebatın onarcası cinsel tacize ve tecavüze uğradıklarını söylüyor. Siyonist barbarlık, çürümüşlüğü en ileri örneklerini göstermeye devam ediyor.

Uluslararası sularda müdahale

18 Mayıs'ta Küresel Sumud Filosu tarafından yapılan açıklamada, İsrail savaş gemilerinin filoyu Gazze kıyılarından yaklaşık 250 deniz mili açıktaki uluslararası sularda kuşattığı duyuruldu. Filo o sırada, Marmaris'ten yola çıkan onlarca sivil gemiyle Gazze'ye doğru ilerlemekte, katılımcılar silahlı sivillerden oluşmaktaydı. Ardından 19 Mayıs tarihinde Siyonist donanma filoya saldırıya başladı. Gemiler durduruldu, bazı videolarda askerlerin teknelere ateş açtığı görüldü. Yüzlerce eylemci bu aşamada esir alındı.

Yardım malzemesinden başka bir kargosu ve sivil gönüllülerden başka bir mürettebatı olmayan Sumud filosuna yapılan silahlı ve gayrimeşru müdahale tüm dünyada tepki çekti. Pek çok ülkede Siyonist saldırıyı kınayan eylemler yapıldı. Devrimci İşçi Partisi ile Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları'nın da bileşenleri arasında bulunduğu Filistin Eylem Komitesi de 19 Mayıs akşam saatlerinde İstanbul Beyoğlu'nda bir basın açıklaması düzenleyerek İsrail'in filoya saldırısını kınadı. Taksim-Tünel'de yapılan eylemde Siyonist İsrail'in korsanlığı lanetlendi. Sumud'un yalnız olmadığı, Filistin halkının direnişinin sahiplenildiği bir kez daha haykırıldı.

İşkence, taciz ve tecavüz

Bu arada İsrail tarafından tutsak edilen filo mürettebatının görüntüleri sosyal medyada dolaşmaya başladı. Manzara korkunçtu. Elleri arkadan bağlanmış vaziyette yere yatırılmış eylemcilere İsrail'in sözde millî marşı ve daha başka bazı ırkçı müzikler dinletiliyor, eylemcilere askerler tarafından kameraların önünde şiddet uygulanıyor, Netanyahu'nun hükümet ortaklarından Ben Gvir, tutsak edilen insanların arasında gezerek onları taciz ediyordu. Görüntüler o kadar kötüydü ki, İsrail'in her daim yanında duran Avrupa emperyalizminin farklı unsurları dahi ülkelerindeki Siyonist elçileri çağırarak uyararak zorunda kaldılar.

Ancak Siyonist işkencenin esas boyutu daha sonra ortaya çıktı. Ülkelerine dönen eylemcilerden azımsanmayacak sayıda insan, tutsak edilmiş cinsel taciz ve tecavüze uğradıklarını açıkladı. İsrail askerleri

tarafından çirliçiplak soyulup filme çekildiklerini, yere fırlatılıp darp edildiklerini, elektroşok tabancalarıyla vurulduklarını ve cinsel saldırıya uğradıklarını anlatan eylemcilerin verdiği diğer ayrıntılar, insanın kanını donduracak cinsten. İşkencenin boyutunu, Türkiye'ye getirilen farklı ülkelerin vatandaşları mürettebatın pek çoğunda görülen işkence izleri ve kırıklardan da anlamak olanaklı.

Tüm bunlar olurken, işkence görüntüleri İsrail'de de bir siyasî tartışmayı alevlendirdi. Siyonistlerin sözde Dışişleri Bakanı Gideon Saar, Sumud Filosu eylemcileriyle alay ettiği görüntüleri paylaşan kabine arkadaşı Ben-Gvir'e tepki gösterdi ama Filistin dostlarına yapılan işkenceye katıldığı için değil, bu işkenceleri görünür kılp İsrail'in imajına zarar verdiği için!

Kara konvoyuna Libya'da müdahale

Öte yandan, 20'den fazla ülkeden 250'den fazla eylemci, 7 ambulans, 10 insanî yardım tırı ve 20 yaşam konteyneriyle yola çıkan Küresel Sumud Kara Konvoyu da Libya'nın doğusunda bulunan Sirte'de Hafter'in rakibi Batı Libya güçleri tarafından durduruldu ve kötü muameleye maruz bırakıldı. Askerlerin havaya ateş açarak konvoydakileri tutsak ettiği müdahale sırasında en az dört eylemci yaralandı. Kadın eylemcilerin bu sırada sığındığı bir caminin elektriği kesildi ve biber gazlı saldırıya maruz kaldılar.

Saldırının anlamı

Sumud filosuna saldırı, Gazze halkını açlıkla, susuzlukla, ilaçsızlıkla teslim almaya çalışan Siyonist rejimin denizlerdeki korsanlık faaliyetidir. Bu emperyalizmin desteğine yaslanan gayrimeşru İsrail devletinin, uluslararası hukukun en temel kurallarını dahi çiğneyerek işlediği yeni bir suçtur. İsrail'in Gazze'de yürüttüğü savaş, sadece bombalarla değil; abluka, aç bırakma, sağlık sistemini çökertme, yardım konvoylarını engelleme ve dayanışma girişimlerini bastırma yoluyla sürmektedir. Sumud Filosu'na yapılan saldırı, bu bütünlüklü soykırım siyasetinin parçasıdır.

İsrail bunları yaparken, emperyalist dostlarının kendisine hiçbir gerçek engel çıkarmayacağına güvenmektedir. Ayrıca, bölgedeki işbirlikçi rejimlerin, hamasi sözlerle yetinerek İsrail'le ticari, diplomatik ve askeri bağları sürdüreceğinden de emindir. Türkiye'de iktidarın Filistin üzerine büyük sözler söyleyip İsrail'le ilişkileri tümenden kesmemesi, limanları, ticaret yollarını, enerji ve askeri bağlantıları kesin biçimde kapatmaması da bu suç ortaklığı tablosunun parçasıdır. Öte yandan Libya'daki müdahale, İsrail'in etki alanının genişliği konusunda da bize bir ders olmalıdır. Siyonizme ve emperyalizme karşı mücadele tüm dünya sathında acil bir görevdir ve emekçi halkın gücüne ve örgütlülüğüne dayanmaktan başka bir şansa sahip değildir.

Ertuğrul Oruç

TTB'ye sahip çıkmak emekçi halkın sağlık hakkına sahip çıkmaktır

Türk Tabipleri Birliği'nin (TTB) seçimli büyük kongresi Haziran sonunda yapılacak. İlk bakışta bu yalnızca bir meslek örgütünün olağan seçimi gibi görülebilir. Oysa TTB, Türkiye'de hekimlerin güçlü örgütlü sesidir. Bunun yanı sıra halkın sağlık hakkı mücadelesinin ve istibdad rejimine karşı hürriyet mücadelesinin en önemli mevzilerinden biridir. Bu nedenle TTB seçimleri sağlığı piyasasının insafına terk etmek istemeyen, emekçi halkın sağlık hakkını savunan herkesi ilgilendiren bir mücadele başlığıdır.

TTB'yi herhangi bir meslek kuruluşundan ayıran şey, mücadelesini hekimlik pratiğine hapsedmemesidir. TTB, hekim emeğini halkın sağlık hakkından, halkın sağlık hakkını da emekçi sınıfların mücadelesinden ayırmayan bir yaklaşıma sahiptir. Dünyadaki birçok tabip birliğinden farklı olarak halk sağlığını koruma ve geliştirme görevini mesleki sınırların ötesinde ele alması da buradan gelir. Çünkü çalışma koşulları, ücret düzeyi, barınma ve beslenme olanakları, savaş, yoksulluk, işsizlik ve ana dilinde sağlık hizmetine erişim gibi başlıkların tümü sağlığı doğrudan etkiler.

TTB, 1970'li yıllarda yükselen işçi sınıfı mücadelesinin yanında yer almış, 12 Eylül darbesinin karanlığına karşı net tutum alan örgütlerden biri olmuş, 1990'larda kamu emekçilerinin sendikalaşma mücadelesinde saf tutmuş, 2000'li yıllarda Sağlıkta Dönüşüm Programı'na karşı mücadeleyi sürdürmüştür. COVID-19 pandemisi döneminde de iktidarın sakladığı bilgilerin karşısında halkın doğru bilgiye ulaşmasında kritik rol oynamıştır. Salgının sınıfsal karakterini görünür kılmış, sağlık emekçilerinin ve emekçi halkın yaşam hakkını savunmuştur.

TTB'nin bu mücadele pratiğine, Siyonist İsrail devletinin Filistin halkına yönelik soykırımcı saldırıları karşısındaki tutumunu da eklemek gerekir. TTB, Dünya Tabipler Birliği'nin İsrail'in suçlarını görünmez kılan suskunluğuna karşı uluslararası basınç yaratmış, Ekim 2025'te İsrail hükümetini uluslararası hukuka uymaya çağırarak kararın kabul edilmesinde önemli rol oynamıştır. Bu karar, İsrail'in açıkça adının anılması ve Filistin'de sağlık kurumlarına, sağlık çalışanlarına yönelik saldırıların mahkûm edilmesi bakımından önemli bir eşik olmuştur.

Bugün sağlık sistemi hastayı müşteri, hastaneyi şirket, hekimi ise maliyet kalemi olarak görmekte. Beş dakikaya sıkıştırılmış muayene, randevu kuyrukları, acil servis yığılmaları, şehir hastaneleri soygunu ve özel hastanelerin kâr üzerine kurulu düzeni bu piyasacı sağlık sisteminin ürünleri. Bu nedenle sağlık sistemini piyasaya açanlara karşı mücadele etmek zorundayız. Bu mücadele verilmeden ne hekim hakkı savunulabilir ne de emekçi halkın sağlığı korunabilir.

İşte bu nedenle TTB her dönem iktidarların hedefi olmuştur. TTB Merkez Konseyi üyeleri hakkında soruşturmalar açılmış, gözaltılar, tutuklamalar gündeme gelmiş, TTB kapatılmakla tehdit edilmiştir. Çünkü iktidarlar biliyor ki TTB, hekimlerin örgütlü iradesiyle halkın sağlık hakkının birleştiği güçlü bir mücadele mevzisi. İktidarlar bu mevziyi zayıflatmak istemektedir çünkü TTB, sağlık alanında sermayenin ve istibdad rejiminin karşısında duran en direngen örgütlerden biridir.

Haziran sonunda yapılacak TTB seçimi, bu bakımdan yalnızca bir meslek örgütü seçimi olmayacak. Gün, TTB'yi sermayenin, piyasacı sağlık politikalarının ve istibdad rejiminin çizgisine çekmeye çalışanlara karşı açık tutum alma günüdür. TTB'ye sahip çıkmak hekimlik değerlerini, hekim emeğini, emekçi halkın sağlık hakkını ve istibdad rejimine karşı hürriyet mücadelesinin önemli bir mevzisini savunmaktır. Yapılması gereken, TTB'nin tarihsel mücadele çizgisini güçlendirmek, hekimlerin örgütlü gücünü sağlık emekçilerinin ve emekçi halkın sağlık hakkı mücadelesiyle aynı safta buluşturmak-
tır.

Armağan Tulun

ABD tehditlerine karşı Küba'yı savun! NATO'ya karşı genel greve!

Küba bir kez daha ve her gün biraz daha sertleşen bir zeminde ABD emperyalizminin hedef tahtasında. Trump yönetiminin Küba'yı ABD ulusal güvenliği için tehdit ilan etmesi, deniz ablukasını devreye sokarak Küba'ya giden petrol gemilerini engellemesi, Küba'ya petrol verecek ülkelere yaptırım tehditleri savurması, ayakta kalmaya çalışan bir işçi devletini boğma, bütün bir halkı elektriksiz, susuz, ilaçsız ve gıdasız bırakarak teslim alma çabasının ürünüdür. ABD emperyalizmi bu emperyalist kuşatma politikası sökmeye, doğrudan bir askeri işgal tehdidini savurmaktan da geri durmuyor. O kadar ki Küba Ulusal Sivil Savunma Başkanlığı, aileler için hava saldırısı durumunda alınması gereken tedbirlere yönelik "koru, diren, hayatta kal ve kazan" başlıklı bir rehber yayınladı!

Bugün Küba'da günlük hayatı felç eden sorunlar çok ciddi boyutlara ulaşmış durumda. Elektrik kesintileri neredeyse her gün saatlerce sürüyor. Yakıt azlığı sadece ulaşımı etkilemiyor; aynı zamanda su pompalarını, tarımı, gıda tedarik ve dağıtımını ve hepsinden de önemlisi hastaneleri vuruyor. Kübalı sağlıkçılar yaptıkları dayanışma çağrılarında hastanelerde sıringadan gazlı beze, tıbbi oksijenden en basit ameliyat malzemelerine kadar en temel ihtiyaçlarda bile eksiklik yaşandığını, ülkede çalışır durumda sadece birkaç MR cihazı bulunduğunu ifade ediyor. İlaç bulmak öylesine zor bir seviyeye ulaşmış durumda ki reçeteleri hastalığın ne olduğuna göre değil, hastanın hangi ilacı bulabildiğine göre yazdıklarını söylüyorlar. Sağlık alanında dünya çapında insanlık için en ileri tarihsel kazanımları temsil eden, pandemi döneminde dünya salgını kapitalizmin insafına kalmış bir şekilde boğuşurken farklı ülkelerdeki insanların yardımına koşan sağlık emekçileriyle gurur duyulan Küba'nın, bugün adım adım getirildiği durum, emperyalizmin bilinçli boğma taktiği ile bir enkaza dönüştürülme çabasıdır.

Bu tablonun birinci ve en büyük sorumlusu ABD emperyalizmidir. Küba altmış yılı aşkın süredir ambargo altında. Ancak bugün karşı karşıya kalınan tablo, klasik bir ambargonun çok ötesinde. Trump yönetiminin 29 Ocak 2026'da imzaladığı 14380 sayılı Karamame ile devreye soktuğu eşli görülmemiş yaptırımlar, adanın dünyayla bağımlı fiilen koparmış oldu. Bu karamameyle yalnızca Küba gemileri değil, adaya petrol taşıyan Meksika ve Venezuela gibi üçüncü ülke gemileri de açık denizlerde engellendi, ikincil yaptırım tehditleriyle uluslararası nakliye şirketleri felç edildi. Trump yönetiminin tetikçilerinin, Küba'ya yönelik "komünist diktatörlüğün günleri sayılı" şeklindeki açıklamaları, Küba'nın üzerindeki casus uçuşlarının artırılması ve Raúl Castro'ya yönelik uluslararası adli suçlamaların devreye sokulması, doğrudan bir askeri müdahalenin ve işgal hazırlığının adımlarıdır. ABD bir yandan bu hazırlıkları yaparken bir yandan da Küba halkını sefaletle terbiye edip rejimi içerden çökertme stratejisi izleyerek Küba'yı yeniden kendi arka bahçesine çevirmek istiyor.

Bugün Küba'da bürokrasi ve Díaz-Canel yönetimi, halk böylesine yoksullukla boğuşurken sadece kendi ayrıcalıklı konumlarını muhafaza etmiyor, daha da kötüsü bu durum karşısında devrimci çözümlere başvurmak yerine gıda dağıtımını gibi en temel kamusal alanları özelleştirerek, ABD ile ticarete ve uzlaşmaya açık sinyaller vererek kapitalist restorasyon kapısını sonuna kadar aralamaktadır. Bir zamanlar halkın temel gıda güvenencesi olan karne sisteminin (Libreta) içi hızla boşaltılırken, adanın dört bir yanında pıtrak gibi çoğalan özel şirket marketleri (MIPYMES) yalnızca dövize veya yurt dışından gelen para transferlerine erişimi olan küçük bir azınlığa hizmet veriyor. Tüm bunlar devrimin toplumsal tabanını içeriden kemiriyor.

Bürokrasi her gün kapitalist restorasyonun taşlarını biraz daha döşüyor olsa da ABD'nin ambargolarına, yaptırımlarına, askeri tehditlerine ve nihayet olası saldırısına karşı Küba koşulsuz savunulmalıdır. Çünkü emperyalizmin asıl hedefi bürokrasi değil, 1959 Devrimi'nin ürünü işçi devletidir. Küba'ya olan kini, bürokrasiye değil, adayı kendi arka bahçesi, kumar ve fuhuş cenneti olmaktan çıkaran işçi sınıfının iktidarınıdır. Küba'yı koşulsuz savunmak Díaz-Canel yönetimini aklamak anlamına gelemmez. Küba'yı koşulsuz savunmak, devrimin kazanımlarını, işçi sınıfının iktidarını savunmak demektir.

Küba'yı koşulsuz savunmanın yolu emperyalizme karşı, ABD'ye karşı, NATO'ya karşı mücadeleden, güçlerimizi seferber etmekten geçer. Bazı sendikalar uluslararası alanda Küba ile dayanışma için düzenlenen dayanışma ve imza kampanyalarına desteklerini açıkladılar. Küba'ya gösterilecek en anlamlı dayanışma faaliyetlerinden biri, Küba'da hayatı felç etmeye çalışan Trump ve dünyanın en kanlı terör örgütü NATO Temmuz ayında Türkiye'ye geldiğinde onlara hayatı durdurarak genel grevle cevap vermek olacaktır! ABD emperyalizminin tehditlerine karşı Küba'yı savunmaya! Küba'yı savunmak için NATO'ya karşı genel greve!

Devrimin portresi Che Guevara!

Devrimci denince hemen herkesin gözünde aynı portre canlanır. O portre Maradona'nın kolundaki dönemde de karşımıza çıkar, Anadolu'nun bir kasabasındaki çay ocağında da. Filistin'de bir gencin çizdiği duvar resminde de görürsünüz onu, meydanları dolduran eylemcilerin bayraklarında da. Aradan onlarca yıl geçmiş olmasına rağmen yüzü hâlâ dünyanın dört bir yanında ezilenlerin hafızasında yaşamaktadır. Çünkü Ernesto Che Guevara yalnızca bir insan değil, bu sömürü düzenini bitirmek isteyenlerin gözünde devrimin ete kemiğe bürünmüş hâlidir.

Doktordan devrimciye

İşte bu büyük devrimci, 14 Haziran 1928'de Arjantin'de orta sınıf bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Gençliğinde doktor olmak için eğitim aldı. Bir motosikletin üzerinde çıktığı uzun Latin Amerika yolculuğu onun hayatını değiştirdi.

Yol boyunca madenlerde çalışan işçilerle karşılaştı. Toprağından koparılmış köylüler gördü. Cüzam kolonilerinde yaşayan yoksullarla tanıştı. Bir yanda servet içinde yaşayan küçük bir azınlık, öte yanda hastalık, açlık ve sefalet içinde yaşayan milyonlar vardı.

Doktor olarak karşısına gelen hastalarını tedavi etmesi mümkündü belki. Ama kaç kolu vardı ki Ernesto'nun, kaçına bakacaktı? Gün 24 saattti, nasıl yetiyecekti herkese? Durmaksızın hastalık üreten koskoca bir sömürü düzeni vardı önünde. O artık yalnızca hastaları değil, tüm toplumu iyileştirmek istiyordu. Bunun için de bataklığı kurutmak, yani sömürü düzenini ortadan kaldırmak gerekiyordu. İşte Ernesto Guevara'nın devrimciye dönüşümü böyle başladı.

Küba Devrimi ve "Che"nin doğuşu

1955 yılında Meksika'da sürgündeki Kübalı devrimcilerle tanıştı. Fidel Castro ve arkadaşları, ABD destekli Batista diktatörlüğünü devirmek için hazırlık yapıyordu. Ernesto kısa süre içinde onların safına katıldı.

Bir avuç devrimci Granma isimli yatla Küba kıyılarına çıktı. Açlık, hastalık ve kuşatmalarla dolu zorlu yıllar başladı. Sierra Maestra dağlarında verilen mücadele boyunca o yalnızca bir doktor değil, aynı zamanda bir savaşçı, örgütçü ve önder olarak da öne çıktı. 1959 yılında Küba devrimi

zafere ulaştığında artık bütün dünya onu "Che" adıyla tanıyacaktı.

"Ekonomist değil, komünist"

Devrimden sonra Che'ye birçok önemli görev verildi. Merkez Bankası başkanlığı yaptı, sanayi bakanı oldu. Ancak makam ve unvan onun için hiçbir zaman amaç olmadı.

Anlatılan meşhur bir hikâye vardır. Bir toplantıda Fidel Castro "Aramızda ekonomist var mı?" diye sorar. Che elini kaldırır. Toplantıdan sonra Fidel "Sen ekonomist değilsin ki neden el kaldırdın?" diye sorunca: "Ben ekonomist değil, komünist aradığımı sandım." der. Bu nükteli hikâye aslında onun karakterini anlatır. Che için mesele kariyer yapmak değildir. O sınıfsız, sınırsız, sömürsüz bir dünya için çalışmaktadır ve bunu her eylemiyle göstermiştir. Bakan olduğu yıllarda makam odasına kapanmadı. Şeker kamışı tarlalarında çalıştı, fabrikalarda gönüllü mesailere katıldı. İşçilerin yanında bizzat üretimde yer aldı. Çünkü onun hayal ettiği topluma yalnızca mülkiyet ilişkilerinin değişmesiyle gidilemeyecekti. Aynı zamanda yeni bir insan tipinin doğması gerekiyordu. Dayanışmayı, fedakârlığı ve kolektif emeği hayatının merkezine koyan yeni bir insan...

Devrim nereye çağırıyorsa Che orada

Che, Küba Devrimi'nin önderlerinden biri olarak devrimi başarıya kavuşturmuş ve onu hayatta tutmuştu. Fakat Küba onun için dünya devriminin sadece bir parçasıydı. Devrim bir ülkenin sınırları içine hapsedilemezdi. Dünyanın başka yerlerinde halklar emperyalizme ve sömürüye karşı mücadele ediyordu.

Önce Kongo'ya gitti fakat devrimci hareket orada başarısız oldu. Ardından Bolivya'ya geçti. 1967 yılında yakalandı ve CIA ajanlarının

desteğiyle Bolivya devletinin askerleri tarafından yargısız infazla öldürüldü. Emperyalistler ve Bolivyalı işbirlikçileri Che'nin bedenini ortadan kaldırmayı başarmıştı. Fakat başaramadıkları bir şey vardı: Che'nin fikirleri, hayalleri ölümsüzdü. Bu konuda başarılı olabilselerdi bugün milyonlarca genç onun adını hâlâ umutla ve hayranlıkla anıyor olmazdı.

Bugün neden hâlâ Che?

Bugün Küba hâlâ abluka altında. Emperyalizm onlarca yıldır bu küçük ada ülkesini teslim almaya çalışıyor. Buna rağmen Küba halkı büyük bir fedakârlık ve gayretle direniyor. Che'nin mirası yaşamaya devam ediyor. Yalnızca Küba'da değil, dünyanın dört bir yanında. Sömürüye, ezilmeye, baskıya, yoksulluğa karşı mücadele eden milyonların kavgasında...

Bu yüzden Che'nin yüzü hâlâ duvarlarda, pankartlarda karşımıza çıkıyor. Harçlığını biriktirip onun resminin olduğu tişörtü alan ve üzerinde gururla taşıyan gençler dolaşarak sokaklarda. Çünkü o yalnızca geçmişte yaşamış bir devrimci değildir. Che bugündür, Che devrimin ta kendisidir. O ayakta kalmaya çalışan Küba'dır, soykırıma karşı direnen Filistin'dir, bugün milyonlar birlikte isyana katılan Bolivya halkıdır. Grev çadırındaki işçidir Che, sokakları dolduran öğrencidir. Dünyanın neresinde sömürüye ve zulme karşı ayağa kalkan birileri varsa Che oradadır!

Che Guevara tüm dünyadan bu aşağılık sömürü düzenini, bu çürümüş kapitalizmi yıkana, emperyalist ve Siyonist barbarlığı yok edene kadar bize ilham ve cesaret verecek.

İyi ki doğdun Che! Devrimci nesiller senin bıraktığın yerden yürümeye devam ediyor!

Devrimci Marksizm 20. yaşını 62. sayısı ile kutluyor!

Kapitalizmin üçüncü büyük depresyonunun savaş, soykırım, faşizmin yükselişi, küresel istibdad eğilimi ve işçi sınıfına yönelen kapsamlı saldırılar biçiminde karşımıza çıktığı bir dönemde, *Devrimci Marksizm* 20. yaşına girdi.

Devrimci Marksizm 20 yıldır işçi sınıfının öncüsüne dünya durumunu kavratmayı ve devrimci çıkışın programatik temellerini güçlendirmeyi görev biliyor. Marksizmi dogma haline getirmeden savunuyor. Burjuva

ideolojisinin bütün biçimleriyle mücadele ederken Marksizmi geliştirmek ve sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarıyla buluşturmak için var gücüyle çabılıyor.

20 yıllık teorik ve politik mücadelenin muhasebesinden Filistin direnişine, İran'a yönelik emperyalist saldırılardan Çin'in dünya sistemindeki konumuna, Marksist kuram tartışmalarından işçi sınıfı tarihinin unutulmuş deneyimlerine uzanan zengin içeriğiyle *Devrimci Marksizm*'in 62.

sayısı, karanlık zamanlarda devrimci teoriye ve sınıf siyasetine ihtiyaç duyan herkesi sayfalarına çağırıyor.

Latin Amerika

Bolivya işçi sınıfı ekonomik krize ve Rodrigo Paz hükümetine karşı ayakta

Bolivya, işçi sendikalarının, yerli halkın örgütlerinin ve eğitim emekçilerinin Rodrigo Paz hükümetine karşı ortak mücadeleye girişmesiyle, ülkenin sınıf mücadelesi ile dolu tarihinde yeni bir eşiğe ulaştı. Eylemler ve genel grev çağrıları, altı ay önce patron dostu Paz hükümetinin iktidara gelmesinden bu yana tekrar tekrar gündeme geliyordu, ancak Mayıs ayının ikinci yarısında ülke genelinde ve özellikle ülkenin idari başkenti La Paz'da daha belirgin biçimde şiddetlendi. Ülkenin farklı bölgelerinde yetmişten fazla yolun emekçi halkın barikatlarıyla kesilmesi sonrası, eylemler ülke çapında bir isyan boyutuna ulaştı ve La Paz'ın ülkenin kalinıyla bağlantısı büyük oranda kesildi. Başta madenciler olan üzere Bolivya'nın devasa işçi sınıfı, Latin Amerika'nın sömürgeleştirmesinden önce de bölgede bulunan yerli halkın ezici bir çoğunluğunu

oluşturduğu köylüler, öğretmenler ve mahalle örgütleri; sağlık ve eğitim alanındaki kesintilere, topraksızlaştırma politikalarına ve enflasyon karşısında eriyen ücretlere karşı sokaklara çıktı. Asker ve polis eylemlere katılan halka şiddetle saldırırken, 16 Mayıs'taki polis saldırıları dört kişinin ölümü, onlarca kişinin yaralanması ve yüzlerce kişinin tutuklanmasıyla sonuçlandı.

Köylüler tarafından başlatılan ilk eylemler, Bolivya'da küçük ve orta ölçekli köylülüğün toprağını hacze karşı koruyan tarihî güvenceleri zayıflatacağı gerekçesiyle 1720 sayılı yasaya karşı gelişti. Köylüler, yerli halklar ve Amazon bölgesindeki halk, topraklarını ellerinden alabilecek bu yasaya karşı çıktı. Bu tepki kapsamında 26 Mart'ta La Paz'a doğru bin kilometreyi aşan bir yürüyüş başlatıldı. Köylü seferberliğinin ardından gösteriler kısa sürede daha geniş

toplumsal kesimlere yayıldı ve talepler, hükümeti ve özel sermayeyi doğrudan hedef alan, doğal kaynakların Bolivya halkının denetiminde kamulaştırılmasını savunan bir hatta doğru genişledi. Geline aşamada eylemler, tekil ekonomik taleplerin ötesinde doğrudan gerici Rodrigo Paz hükümetinin devrilmesine odaklanmış durumda.

Rodrigo Paz hükümeti bir yandan kabine değişiklikleri, devlet, özel sektör ve eylemlerin merkezinde yer alan güçler arasında bir müzakere köprüsü işlevi görecektir Sosyal Ekonomik Konseyi adında bir yapının kurulması gibi geri adım olarak görülebilecek öneriler yapıyor. Bir yandan da eylemleri daha büyük bir şiddetle bastırma için elini güçlendirmek için olağanüstü hal ilanı ile, ayağa kalkmış halkı tehdit ediyor. Buna ülkenin en büyük sendika konfederasyonu COB ve köylülerin oluşturduğu çeşitli örgütler, insan hakları ku-

rumlarının hükümetle arabuluculuk girişimlerini reddederek geri adım atmıyor, yol kesme başta olmak üzere eylemlerine devam ediyor. Ülke Haziran ayına 100'e yakın noktada kurulu barikatlarla girdi.

Bolivya, son yılların en derin toplumsal ve siyasal krizlerinden birinden geçiyor. Hükümet, eylemleri şiddet yoluyla bastırmaya çalışırken işçi sınıfının, köylülerin, yerli halkların kitlesel seferberliği, baskılara ve sermaye yanlısı politikalara karşı emekçi

halkın gücünü bir kez daha ortaya koyuyor. Bolivya emekçi halkı, yakıt zamları, ücretlerin enflasyon karşısında erimesi, sağlık ve eğitim bütçelerindeki kesintileri, köylülerin ve yerli halkların topraksızlaştırılması, kamu işletmelerinin özelleştirilmesi ve doğal kaynakların özel sermayeye devredilmesi gibi saldırıların faturasını emekçilere değil, sermaye sınıfına ve onu koruyan Paz hükümetine ödetmek için mücadele ediyor. Bolivya halkının zaferi hepimizin zaferi olacaktır.

Latin Amerika

Şili'de faşist Kast hükümetine karşı öğrenci eylemleri

Gerçek gazetesi okurları, Şili'deki seçimlerin 14 Aralık'taki ikinci turunda ön-faşist ve komünist adayların yarıştığı hatırlayacaktır. Gazetemiz, ön-faşizmin seçimden zaferle çıkacağını, böylece 2019'da başlayan devrim sürecinin uzun bir donukluktan sonra hüsrana döneceğini tahmin etmişti. Bugün bu gerçekleşmiş bulunuyor.

Ön-faşist Cumhurbaşkanı José Antonio Kast, kendinden beklenene göre gelir gelmez emekçi halk düşmanı politikalar uygulamaya girişti. Bunların arasında eğitim yasalarında değişiklikler de var. Kast hükümeti, hem eğitime hâlihazırda ayrılan büt-

çeyi yüzde 3 oranında azaltmayı, hem de 30 yaş üzeri öğrencilerin bedava eğitim hakkını kısıtlamayı hedefliyor. Şili'de emekçi halkın çoğunun 18 yaşından daha önce çalışma hayatına atılmak zorunda olduğu, ancak bir kısmının hayatın daha ileri bir aşamasına dek para biriktirdikten sonra eğitime dönebildiği düşünülürse, bu ikinci kararın ne denli işçi düşmanı olduğu anlaşılacaktır.

Ancak 2019 devrimci sürecinin

de ilk kıvılcımını çakan öğrenci hareketi, Kast hükümetine nefes aldırılmayacağını daha şimdiden eylemleriyle kanıtladı. Mart ortasından Mayıs ortasına dek on bin-

lerce öğrenci, sokaklara dökülerek başkent Santiago'yu felç etti. Eğitim politikasına karşı sloganların yanı sıra Filistin bayrağı da eylemlerin öne çıkan bir unsuru.

Eylemlerini Başkanlık Sarayı La Moneda'nın önünde yoğunlaştıran öğrenciler, polis şiddetine rağmen geri adım atmadı.

Askerî teçhizatla donanmış polis ise zırhlı araçları öğrenci kitlesinin üzerine sürerek, tazyikli su sıkarak ve elbette kaba kuvvet kullanarak kitleyi yıldırırmaya çalıştı. Ancak

eylemler, şiddeti de yoğunluğu da sekteye uğramadan iki ay boyunca devam etti. İşlerin çığırından çıkması tehlikesi, düzenin bekçilerini de ürktürmüş olacak ki, en eski bekçilerden Piskoposlar Konferansı, Mayıs ortasında ortak bir bildiriyle "toplumsal barış ve siyasi diyalog" çağrısı yaptı. Elbette gerek çağrının içeriği gerekse kaynağındaki merci, amacın öğrenci hareketinin enerjisini düşürerek eylemleri durdurmak olduğuna dair şüphe bırakmıyor. Ancak düzenin en eski temsilcilerinden birinin "vurun, kırın, ezin" değil de "sosyal barış" çağrısı yapmak zorunda hissetmesi dahi, eylemlerin gücüne delalet.

Asya

Bangladeş'te devrim yol ağzında

2024'te bir siyasi devrim ile uzun yıllardır ülkeyi yöneten yozlaşmış Avami Birliği Partisi iktidarının devrildiği Bangladeş'te, devrim önemli bir dönüm noktasında. Devrimden sonra kurulan Ulusal Yurttaşlar Partisi (UYP) önderlerine Cuma namazı sonrasında

yapılan saldırı ve bunun ardından yaşanan sokak çatışmaları, ülkede alttan alta birikmekte olan gerginliğin bir işareti. Saldırıların üstüne, polislin iki UYP üyesini gözaltına alması ve UYP'nin seçim desteğiyle devrimden sonra iktidara gelen Bangladeş Milliyetçi Partisi'ne do-

kunmaması sonrası UYP gençliğinden sert bir uyarı geldi: İş şiddete gelirse "2024'teki kitlesel ayaklanmada, kimsenin bu konuda elimize su dökemeyeceğini kanıtladık!"

Temmuz 2024'te Bangladeş'te yaşanan halk ayaklanmasının bir siyasi devrime dönüşmesiyle birlikte Avami Birliği Partisi ve lideri Şeyh Hasina iktidardan indirildi. Devrimci kitlenin taleplerini yasal biçime büründürmek ve ülkeyi seçime hazırlamak için iktidara gelen geçici hükümetin ardından yapılan seçimlerde, ülkenin ana muhalefet partisi olan Bangladeş Milliyetçi Partisi başa geldi. Halk ayaklanması sırasında ön planda olan öğrenci hareketinin siyasi kolu niteliğindeki Ulusal Yurttaş Partisi ve devrimin bir diğer kitlesel ayağını temsil

eden İslami Cemaat partisi, yeni hükümetin devrimin taleplerinden geri adım atmasına ve Avami Birliği Partisi'ne yakın bürokratları önemli noktalara atmasına giderek açıktan tepki göstermeye başladı. Avami Birliği dönemini hatırlatan polis baskısı ve toplumsal şiddet uygulamaları da bu tepkiyi büyütüyor.

Ülkede Avami Birliği döneminden gelen ekonomik krizin, bir yandan Trump'ın gümrük vergileri, diğer yandan İran savaşının yarattığı enerji krizi ile daha da derinleşmesi, siyasi krizi de sertleştiriyor. Ülkede baş gösteren kızamık salgını ve özellikle tarımı etkileyen sel gibi afetler de bunun üstüne geliyor. Siyasi pozisyonu birçok açıdan kristalleşmemiş olan ve "ne sağ ne

sol" sloganını kullanan UYP'nin bu durumda nasıl bir strateji izleyeceği devrimin geleceği için önemli olacak. Devrim güçleri siyasi bir müdahalede bulunmazsa, Bangladeş Milliyetçi Partisi ve İslami Cemaat Partisi arasındaki burjuvazi içi rekabetin ülke siyasetini belirlemesi kaçınılmaz olacak. Ancak devrimci taleplerin hâlâ canlı olduğu ve ekonomik krizin çözülmek bir yana giderek derinleştiği bir ortamda, UYP'nin radikalleşmesi ülkenin kaderini farklı bir yöne çekebilir. Müstebit bir yönetimi deviren siyasal bir devrimin ardından yaşanan bu mücadele, bizim gelecekte yaşayacağımız benzer bir mücadele için örnek olabilir. Bu nedenle bu yaşananları takip etmeli ve gerekli dersleri çıkarmalıyız.

Mutlak butlan darbesinin ekonomik maliyeti

Mutlak butlan darbesinin ekonomik maliyeti

22 Mayıs günü CHP'ye yönelik istinaf mahkemesinden mutlak butlan kararının alınmasının ardından yaşanan ekonomik çalkantıda, Merkez Bankası döviz kurunda ani bir sıçramayı önlemek için saatler içinde 3 milyar dolar rezerv sattı. Bir hafta içinde döviz rezervlerindeki erime 8,5 milyar doları buldu.

Hazine ve Maliye'nin başındaki İngiliz Mehmet ile Merkez Bankası yöneticileri 2023 seçimleri öncesinde tamamen suyunu çeken döviz rezervlerini yeniden toplamak için yüksek faiz politikası izlemeye başlamıştı. Yerli ve yabancı parababaları dövizlerini Türk lirasına çevirecek

yüksek faizden faydalanyor. İlk fırsatta da paralarını tekrar dövize çevirerek büyük kârlar elde ediyorlar. İşte mutlak butlan da bu fırsatlardan biri oldu.

Peki parababaları kâr ederken bunun emekçi halka yansımaları nasıl oluyor?

Döviz kurunun üzerine su döküldü, yangın söndü ama kor ateş devam ediyor. Döviz kurunu tutma politikasının sonucunda ihracatta yaşanan daralmanın faturasını düşük ücret dayatmaları ve işten çıkartmalarla işçiler ödüyor. Bu gelişmeler enflasyonu artırmakta; yine emekçi halk artan hayat pahalılığı ve geçim sıkıntısı ile bedel ödemektedir.

Sermayenin hukukun üstünlüğünü ve demokrasiyi istediği doğru mu?

Tabii ki doğru değil. Sermaye sadece kârına bakar. Sermayenin hukuktan anladığı kendi sermayesinin güvenliği ve kârlarının istikrarıdır. Siyasi baskı ve hukuksuzluk eğer bunları tehdit ediyorsa o zaman sermaye rahatsız olur. Oysa Türkiye'de baskıcı ve keyfi yönetimden en çok faydalanan sermayedir. Erdoğan yerli ve yabancı sermayeye defalarca size bir telefon kadar uzağım demiştir. Tüm bürokrasiye patronların işlerini çarçabuk halletmeleri için talimat vermiştir. Oysa işçilerin mahkemelerdeki davaları yıllarca

sürünmektedir. Anayasa çiğnenerek işçilerin sendikalaşma hakkı sistematik olarak gasp edilmekte, işçi grevleri yasaklanmaktadır. Patronun yanında işçinin emekçinin karşısında olduktan sonra, vergiyi patronlardan holdinglerden değil işçiden, emekçiden aldıktan sonra sermaye kaçmaz tam tersine daha fazla sömürmek ve kasasını doldurmak daha çok gelir.

İstibdad sermayeyle hürriyet işçilerle gelir!

Sermaye çevrelerinin hem içeriden hem de Batı'dan konuşup, sık sık hukukun üstünlüğünden, demokrasiden dem vurmasına kanmamak gerekir. CHP'ye yapılan mutlak butlan darbesine karşı yerli ve yabancı

sermayenin büyük bir tepki göstereceğini düşünen yanılır ve yarı yolda kalır. Nitekim dolarlar yine ülkeye gelmekte, borsa kısa süre dalgalandıktan sonra kaldığı yerden devam etmektedir. En koyu CHP'li patronlar bile konu ihaleleri ve kârları olduğu müddetçe baskıcı ve keyfi rejimle uzlaşır. Emperyalizm halkını ezen rejimlerle hep daha iyi anlaşır. Çünkü onlara halkın aleyhindeki işleri daha kolay yaptıracağını düşünür. Amerikan elçisi Barrack bu yüzden Monarşi daha iyi demedi mi?

Hürriyet isteyen ve istibdad ile uzlaşmayacak olan ancak işçi sınıfı ve emekçi halktır. İstibdadı yenecek güç de işçi sınıfının ve emekçi halkın örgütlü mücadelesindedir.

Maaşlarımız vergi dilimleri ile dilim dilim doğranıyor!

Vergi yükü patronlara!

Aylar ilerliyor, mevsimler değişiyor. Sadece sıcaklar değil aynı zamanda işçi sınıfının ve emekçi halkın sırtındaki vergi yükü de her geçen ay artıyor. İşçilerin tamamı Temmuz ayı itibarıyla bir sonraki vergi dilimi olan yüzde 20'lik vergi dilimine girecekler. İşçilerin tamamının bir sonraki vergi dilimine geçtiğini rahatlıkla söyleyebiliyoruz çünkü ülkedeki en düşük ücret olan asgari ücret de Temmuz ayı itibarıyla ikinci vergi dilimi-

ne yükselecek. Bu tablo kimse için sürpriz değil çünkü Maliye Bakanı Mehmet'in işçi düşmanı Orta Vadeli Programı "vergiyi tabana yaymak" adı altında işçi sınıfı ve emekçi halkın üzerindeki vergi yükünü arttırmayı hedefliyordu. Kendisi de her fırsatta basına bu hedefi dile getiriyor ve patronların yüreğine su serpiyordu. Nitekim geçen sene Ağustos ayında vergi dilimine giren asgari ücretliler bu sene bir ay erken olarak Temmuz

ayında vergi dilimine girecekler.

Sorun vergi kaçırınlar mı yoksa patronlardan vergi almaktan kaçınan vergi sistemi mi?

İngiliz Mehmet gelen tepkiler üzerine "vergiyi tabana yaymak" söyleminin yanlış anlaşıldığını belirterek vergi sistemindeki esas sorunun kayıtdışlık olduğunu söylemişti. Peki gerçekten sorun sadece kayıtdışı olup vergi kaçırınlar mı yoksa kazandığı parayı yedi düvele duyan, her sene ne kadar kâr ettiğini bas bas bağırmasına rağmen neredeyse hiç vergi vermeyen patronlar mı? Gelin tabloya hep beraber bakalım.

Borsada işlem gören şirketler geçtiğimiz aylarda 2025 yılı faaliyet raporlarını açıkladılar. Bu raporlarda ne kadar gelir elde ettikleri, ne kadar kâr ettikleri ve ne kadar vergi ödedikleri her şey yazıyor. Örnek olarak Ford Otosan şirketine bakalım. Ford Otosan şirketi 2025 yılında tam tamına 830 milyar lira

gelir elde etmiş ve vergi hariç bütün giderleri çıkıldığında 39 milyar lira vergi öncesi kâr elde etmiş. Evet yanlış görmediniz, işçilik, hammadde, kira, yatırım, elektrik, doğalgaz, bakım onarım... aklımıza hangi gider kalemi geliyorsa hepsinin çıkmış hali 39 milyar lira. Bir asgari ücretlinin tam tamına 115 bin yıllık gelirine denk geliyor bu miktar. Bu gelir farkına rağmen Ford Otosan şirketi toplam gelirinin sadece yüzde 0,6'sı, kârının ise sadece yüzde 13'ü oranında vergi ödemiş. Bu oran asgari ücretli bir işçinin en düşük vergi verdiği aylarda ödediği vergi oranı olan yüzde 15'ten bile düşük.

Patronlar sınıfı halka yük oluyor! Sorun da çözüm de sınıfsal!

Tablo açık ve net bir şekilde or-

tada. Her türlü hizmeti ve ürünü üreterek toplumsal yaşamın devamını sağlayan işçi sınıfı ve emekçi halk aynı zamanda vergi yükünü de sırtında taşıyor. İngiliz Mehmet hedefi kayıtdışlık diyerek şaşırtmaya çalışsa da güneş balçıkla sıvanmıyor. Ayrıca konu vergi kaçırınlar bile olsa ücretli çalışanların zaten vergi kaçırma gibi bir lüksü yok. Daha gelirleri ellerine geçmeden vergi kesintileri yapılıyor. Yani patronlar sınıfı vergi kaçırarak veya sermaye devletinin kendilerine sunduğu teşvik ve vergi muafiyeti gibi ayrıcalıklardan yararlanarak toplumun büyük çoğunluğunun sırtına yük oluyorlar. Şirketler devasa kârlarından bir asgari ücretlinin ödediği oranda bile vergi ödemiyorlar. Parababalarının servetleri vergilendirilmiyor.

İşte vergide adaletsizliğin resmi!

Devrimci İşçi Partisi işçi sınıfının ve emekçi halkın çözümünü ortaya koyuyor:

Yoksulluk sınırına kadar vergi sıfırlansın!
Yoksulluk sınırından başlayarak artan oranlı gelir vergisi!
Sermayeye vergi indirimlerine ve teşviklere son!
Şirketlerden alınan kurumlar vergisi arttırılsın!
Parababalarına servet vergisi!

Temmuz'da asgari ücrete zam şart! Çözüm Eşel Mobil! Her ay gerçek enflasyon oranında tüm ücretlere otomatik zam!

Merkez Bankası Mayıs ayında yayınladığı enflasyon raporunda yıl sonu enflasyon hedefini yüzde 16'dan yüzde 26'ya revize etti. Bu rakamın da tutmayacağı, yüzde 30'ları aşacağı görülüyor. İlk 4 ayda enflasyon yüzde 15'i buldu. Temmuz ayında enflasyonun yüzde 20'lere dayanmasına kesin gözüyle bakılıyor. Sene başında enflasyonla mücadele adı altında asgari ücrete gerçekleşen enflasyonun altında zam yapılmıştı. Geline yerde ücretleri baskılayarak enflasyonla mücadele etme iddiasının, sermayenin sınıfsal saldırısının bir kılıfı olduğu açıkça gözüküyor.

Türk-İş'in 1 Haziran'da yayınladığı rakamlara göre asgari ücretin 28 bin 75 TL olduğu yerde açlık sınırı

35 bin TL'yi, yoksulluk sınırı 114 bin TL'yi geçmiş; bekar bir işçinin yaşam maliyeti 45 bin 488 TL olmuştur. Hal böyle iken Temmuz ayında asgari ücrete zam yapılması açlık ve sefaletle yüz yüze kalan asgari ücretli milyonların yakıcı talebi haline gelmiştir.

Ancak Temmuz'da zam da yetmez. Hayat pahalılığına karşı işçi sınıfının çözümü tüm ücretlere her ay gerçek enflasyon oranında (TÜİK'in manipüle edilmiş rakamları ile değil işçi sendikaları, meslek odaları ve tüketici dernekleri tarafından oluşturulacak fiyat denetim komitelerinin kontrolündeki enflasyon rakamlarıyla!) zam yapılmalı, yani tüm ücretlerde Eşel Mobil (Oynak Merdiven) sistemi uygulanmalıdır.

ASGARİ ÜCRETE TEMMUZ'DA ZAM ŞART!

